

C.Th. Jongejan -
de Groot

hans in de knel

HANS IN DE KNEL

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

HANS IN DE KNEL

Met illustraties van Laura Gerding

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. OP WEG NAAR HUIS

„Ga je mee naar huis, Lot?”

„Ik ben op de fiets, maar ik breng je wel een eindje weg. Je woont in de nieuwe buurt, hè?”

Guusje Stoevelaer keek haar klasgenootje na, die op een halletje naar het fietsenhok liep. Leuk kind, die Lot van Weert. Jammer dat ze zo ver weg woonde.

Nog maar een paar weken ging Guusje op deze school en ze voelde er zich al helemaal thuis. De eerste dag toen ze op school kwam, had de onderwijzeres gezegd: „Ga maar naast dat meisje op de achterste bank zitten. Twee krullebollen naast elkaar. Een aardig span. Zie maar, dat je het samen kunt vinden.” En òf ze het met Lot kon vinden! Ze zou haar eens op visite vragen.

„Hier ben ik al. Wil je soms achteropzitten?”

„Hè nee, dan zijn we er zo vlug.”

Lot gaf Guusje een arm en samen gingen ze het schoolplein af.

„Fijn, vanmiddag vrij,” zei Lot, „maar ik ben bang, dat Hans en ik bestellingen weg moeten brengen. De knecht is ziek.”

„Hebben jullie een winkel?”

Lot knikte. „Een kruidenierswinkel midden in de stad. Jij woont veel mooier. Vlak bij het park, hè? Wat zou ik het daar heerlijk vinden.”

Guusje haalde haar neusje op. „Nog al wat aan om in zo'n sardineblikje te wonen.”

Lot lachte en vroeg: „Hoe noem je jullie huis?”

„Een sardineblikje. Zo noemt moeder het, omdat de mensen in zo'n blok huizen echt opeen gepakt zitten als in een visblikje. Als je je neus snuit, zegt moeder al: „Zachtjes voor de burens.” Je had ons vroegere huis eens moeten zien. Dat was heel groot

en er was zo'n fijne tuin bij. We hadden een appelboom en een pruimeboom en we mochten bessen plukken zoveel als we maar wilden."

„Maar waarom zijn jullie dan hier naar toe gekomen?"

„Vader is ingenieur. Hij bouwt bruggen door heel Europa en ons huis moest afgebroken worden. Toen zijn we hier gaan wonen, omdat oma hier ook woont."

„Nou, maar ik vind het wel heerlijk, dat je hier bent komen wonen. Ik zat altijd zo alleen in die bank."

„Hallo Guusje!"

„Hè mams, ik schrik van u."

Een Daf was vlak naast de meisjes gestopt en mevrouw Stoevelaer draaide het raampje neer om de meisjes te groeten.

„Dus dat is je nieuwe vriendinnetje? Lot, je oren moeten wel dikwijls tuiten, want Guusje heeft het nogal eens over je. Jammer dat je op de fiets bent, anders kon ik je even thuisbrengen." Al pratend had Guusjes moeder het portier geopend en Guusje was naar binnen gewipt.

„Tot morgen, Lot."

„So long, Guus," zei Lot eigenwijs.

Ze had sinds een halfjaar Engelse les op de ulo en mocht haar kennis graag luchten.

Vrolijk neuriënd peddelde ze door de straten, maar ze verloor haar opgewekte stemming, toen ze merkte, dat ze verdacht over de keien hobbelde. Band lek? O wee, als ze naar huis zou moeten lopen. Maar wacht, ze zou proberen de H.B.S. te halen. Haar broer had een handpompje op zijn fiets. Hoe laat was het nu? Vijf voor twaalf. Dan had ze geluk, want de H.B.S. ging om twaalf uur uit.

Lot behoefde niet lang te wachten. Hans van Weert was één van de eersten, die naar buiten kwam. De H.B.S. ging klas voor klas naar huis en de eerste was het eerst aan de beurt.

Hans was in gezelschap van een jongen, die Lot niet kende. Deze stootte Hans aan en zei: „Kijk eens, dat meisje bij het hek wuift naar ons. Komt ze voor jou?"

„Phoe, mijn zus,” spotte Hans. „Ze heeft op me gewacht.”
Lot reed met haar fiets het plein op en riep: „Band lek, Hans, pomp jij even?”

„Ik zal je mijn pomp geven, dan kun je je gang gaan.”

„Toe zeg, je laat een meisje toch niet zulke vervelende karweitjes opknappen?”

„Alsjeblijft, edele ridder, hier is mijn pomp,” spotte Hans. „Je hebt zeker zelf geen zussen, anders zou je weten, dat ze de hele hand nemen, als je ze de vinger geeft.”

„Ik heb wel een zus. Ze gaat naar de ulo.”

Voor de jongen begon te pompen, zei hij: „Ik ben Ru Stoeve-laer. Je kent me nog niet, want ik woon nog maar kort in de stad.”

„O, maar dan ben jij een broer van Guusje,” riep Lot.

„Kind, gil niet zo,” schoolmeesterde Hans.

„Och ja, ik ben hier op het plein van die deftige H.B.S.,” grinnikte Lot en ze vervolgde wat minder luid: „Guusje zit bij mij in de klas.”

„Dan ben jij Lot van Weert, die naast haar zit. Zeg Hans, dat is ook toevallig. Ik zal mijn zusje vertellen, dat ik je ontmoet heb. Hier, je band is nu keihard, maar ik denk wel, dat je zult moeten racen om thuis te komen.”

„Ik denk, dat ik je maar achterop zal nemen en met twee fietsen zal rijden.”

„Maar dan gaan we niet door die drukke straten, hoor.”

„’t Mocht wat,” snoefde Hans. „Ik ben heus wel wat gewend.”

„Je bent gewend om met een boodschappenmand te rijden,” zei Lot, „maar met twee fietsen?”

Hans had plotseling haast om weg te komen. Lot ging bij hem achteropzitten en Hans manoeuvreerde handig met de beide fietsen.

„Bedankt voor het pompen, Ru. Doe de groeten aan Guusje.”
Toen ze in het stille gedeelte van de stad gekomen waren, zei Hans: „Je had niet hoeven te zeggen, dat ik wel eens met een mand moet rijden. We hebben toch zeker een knecht.”

„Opschepper,” schold Lot. „We wonen toch zeker in een kruidenierswinkel en dan is het toch heel gewoon, dat je wel eens boodschappen weg moet brengen?”

Hans gaf geen antwoord. Och, hij schaamde zich natuurlijk niet voor zijn ouders, maar het was toch wel heel wat anders, of je vader dokter was of directeur, of dat hij met een wit jasje aan achter de toonbank van een ouderwetse kruidenierszaak hielp, die ook nog in een volksbuurt stond. Die nieuwe jongen ook weer! Zijn vader was ingenieur, zijn moeder had een luxewagentje. Dat was toch heel wat anders. Die Lot scheen het verschil niet te merken. Die had natuurlijk haar nieuwe vriendin het naadje van de kous wel verteld.

„Jó, kijk uit, je fiets zwaait zo,” maande Lot. „Wat ga jij vanmiddag doen?”

„Hopen huiswerk. Repetitie Engels en dan nog een bonk geschiedenis. Als er boodschappen zijn, moet jij ze maar wegbrengen.”

„Ik kan toch niet met een mand rijden,” zei Lot. „Maar we hebben ons zorgen voor niets gemaakt. Kijk eens, daar staat Roe-lof weer. Hij is dus beter.”

Ze waren de straat in gedraaid, waar ze woonden. De ouderwetse kruidenierswinkel had nog een uithangbord, waarop stond: In de gouden olifant en Lots vader ging er prat op, dat zijn bet-oudovergrootvader hier al in 1700 een grutterij had gehad.

Het huis en de winkel waren natuurlijk ettelijke keren verbouwd, maar toch was de zaak allesbehalve modern ingericht.

„Ik houd niet van die robotzaken, waar je de dingen zo maar weg kunt nemen,” zei vader Van Weert. „Mijn klanten willen een babbeltje kunnen maken en een snoepje toe krijgen. Het is al jammer genoeg, dat de koffie met een klontje afgeschapt zijn, die mijn moeder vroeger weggaf op de marktdagen.”

Maar moeder Van Weert zei dan, dat ze dat helemaal niet zo erg vond. Al hielp ze dan af en toe eens in de winkel, ze had al genoeg te stellen met Lot en Hans en de kleine Robje, die nog

maar amper lopen kon. Ze had wel voldoende hulp, maar zorgde zelf voor het eten en ook nu pruttelde er een heerlijk maal op het grote ouderwetse fornuis.

„Ha, bietjes,” snoof Lot.

„Dag kinderen,” groette de gezellig dikke moeder Van Weert.

„Bietjes met varkenslapjes en rijst met krenten toe. Was vlug je handen. Vader zit al aan tafel.”

Lot waste haar handen, knuffelde nog even de kleine Robje en schoof aan tafel. De fijne vrije woensdagmiddag was begonnen.

2. IN DE GOUDEN OLIFANT

„Bah, dat nare weerbericht ook.”

Hans keek naar de lucht, die langzaam dichttrok en Lot lachte hem hartelijk uit.

„Jij doet net, of ze ons in De Bilt regen kunnen bezorgen, als ze maar willen.”

„Nee, maar ze hoeven het ook niet verkeerd te voorspellen,” pruttelde haar broer. „Nu hebben we een vrije middag en nu regent het.”

„Dan vind je misschien eens tijd om je konijnehokken schoon te maken. Je staat daar beschut tegen de regen,” zei moeder. „En ik weet wel wat ik ga doen,” zei Lot. „Ik ga onze rommelkamer opruimen.”

Moeder Van Weert plaagde: „Ja, ja, die ijver ken ik van je. Met een boekje in een hoekje. Eerst help je me even afdrogen, hoor. Dan ben je vrij om te doen wat je wilt tot kleine Robje wakker wordt.”

„Dat is ook al geen straf,” lachte Lot en greep een van de theedoeken van het rekje.

Onder het afdrogen babbelde ze honderd uit. Moeder kreeg hele verhalen van school en de naam van Guusje werd nogal eens genoemd.

„Je moet dat nieuwe vriendinnetje van je maar eens uitnodigen,” stelde moeder voor.

„Dan kan Hans haar broer vragen, want die gaat bij hem op school,” zei Lot.

Hans, die juist door de keuken liep, zei: „Zeg, mag ik alsjeblieft zelf weten wie ik vraag?”

„Ru is wàt een aardige jongen, maar jij hebt vanmiddag de bokkepruik op,” plaagde Lot.

Hans wipte met wat droog hooi in zijn armen het trapje af naar de kleine binnenplaats, waar de konijnehokken onder een afdak stonden. Natuurlijk, hij vond Ru ook een aardige jongen, maar waarom zou hij hem vragen? Hij vroeg de anderen ook niet. Hij had immers genoeg aan de jongens uit de buurt. Toen hij even later één van zijn mooie witte angora-konijnen in de armen hield, dacht hij: Het zou toch wel fijn zijn, als Ru mijn konijnen eens zag. Maar . . . een lelijk duiveltje fluisterde hem in het oor: Die jongen hoeft niet precies te weten, hoe het er hier uit ziet. Als je naar je kamertje gaat, moet je langs hopen biscuitblikken en balen suiker en je hebt gehoord wat een fijne kamer die Ru

heeft, met een schrijfbureau en een echte boekenkast erbij. Ondertussen was Lot naar haar rommelkamer gegaan. In de gang was een deur en als je die opendeed, moest je een klein trapje op. Dan kwam je in een opkamertje, dat alleen licht en lucht kreeg door een hoge koekoek. Lot en Hans bewaarden daar hun speelgoed. De poppen, waar ze nu niet meer mee speelde, zaten op een rijtje en de elektrische trein van Hans stond er ook.

Het was fijn, dat Hans het emplacement niet telkens behoefde af te breken. Hij kon de trein nu laten rijden, wanneer hij maar wilde.

Lot weifelde even bij de knoppen en handels, die de trein in beweging konden brengen. Ze wist wel zo'n beetje, hoe ze die bedienen moest, maar ze trok haar hand terug. Het was een heel erg leuk gezicht die trein te zien snorren. De bomen gingen dan open en dicht, de locomotief kroop door tunnels en stopte bij het stationnetje. Maar Lot durfde er niet aan te komen. Die Hans was vandaag zo gauw aangebrand. Ze ging naar het kastje, waar ze haar lucifersmerken bewaarde. Ze had een heleboel exemplaren, die ze in moest plakken en daar had ze nu mooi de tijd voor. Ze hadden geen huiswerk, want haar opstel had ze al af en voor aardrijkskunde hadden ze dezelfde les op gekregen.

Daar ging de deur open. Moeder kwam het trapje op met een kopje thee. Ze had haar hoed op en mantel aan en Lot vroeg: „Is het niet druk in de winkel, moeder?”

„Och, verstrooide professor, het is toch woensdagmiddag,” zei moeder, „en dan zijn de levensmiddelenbedrijven dicht. Vader is in de winkel bezig en Roelof brengt wat boodschappen weg. Als jij nu je thee opdrinkt en dan naar de huiskamer wilt gaan, kun je Robje horen, als hij wakker wordt.”

Lot knikte en vroeg: „Komt u gauw terug?”

„Even een paar boodschappen doen. Gelukkig dat de textielzaken niet dicht zijn. Ik ga ook voor jouw plezier, want ik wilde stof voor een nieuwe jurk voor je kopen.”

„O moeder, fijn, neemt u dat leuke blauwe ruitje, dat ik u gegeven heb?”

„Goed, ijdelruit,” zei moeder, „en denk eraan, dat je geen wilde spelletjes doet met Robbie.”

Toen moeder vertrokken was, pakte Lot haar plakboek en lucifersmerken, maar voor ze bij de deur was, hoorde ze haar vader roepen: „Lot, waar zit je? Er is visite voor je.”

Lot sprong op en daalde het trapje af. In het nauwe gangetje, dat van de winkel naar de kamer voerde, stond Guusje.

„O Guus, wat enig! Hoe heb je mij kunnen vinden?” riep Lot. „Kom vlug mee naar de kamer. Nee, wacht even, doe eerst je regenjas uit.”

„Maar ik heb niet veel tijd, want Ru staat buiten,” zei Guusje.

„O, maar dan kan die toch ook wel binnenkomen,” riep Lot.

„Hans is bezig met zijn konijnen.”

Lot was al door de winkeldeur gelopen om Guusjes broer te wenken.

„Zet de fietsen maar even achter het huis,” zei vader. „Anders denken de burens dat we op woensdagmiddag verkopen en dan komen zij ook.”

„Helpt u dan niet?” schrok Ru. „Moeder heeft geen koffieboon in huis en toen zei Guusje, dat u misschien zou kunnen helpen, omdat . . . omdat . . .”

„Omdat wij bij jullie op school gaan,” vulde Guusje aan.

Vader trok een bedenkelijk gezicht. „Stel je voor, dat dan alle H.B.S.- en ulo-leerlingen op die gedachte kwamen.” Maar hij duwde tegelijk een pak koffie in Guusjes fietstas. „Voor dit keer zal ik je helpen, maar niet weer proberen, hoor!” grapte hij.

„Wat een enige winkel hebben jullie hier,” riep Guusje. „Zo leuk met al die bakken en flessen. Veel leuker dan in al de zaken, waar je met een stalen mandje moet lopen en alles zelf moet pakken.”

„Zo mag ik het horen,” zei vader triomfantelijk, „en kinderen krijgen hier ook ouderwets een paar snoepjes toe.”

„Vader noemt ons kinderen,” pruilde Lot, maar toch nam ze de schuimpjes aan, die vader haar en Guusje gaf.

Ru was Lot en Guusje gevolgd naar de achterkamer en zag Hans op het plaatsje.

„O wat leuk, Hans is bezig met de konijnen. Mag ik er even bij kijken?”

„Gauw terugkomen, want ik schenk een glas limonade in,” zei Lot.

Ru wipte het trapje af en Hans was zo druk bezig het gebruikte stro in te pakken, dat hij zijn vriendje pas zag, toen die vlak naast hem stond.

„W . . . wat kom jij hier doen?”

„Nou, dat is ook geen hartelijk welkom. Moeder had vergeten koffie te halen en omdat er geen enkele winkel open was, kwam ik bij jullie terecht.”

„Hoe bestaat het,” zei Hans, die nog altijd wat beduusd was.

„Wat een fijne angora’s heb jij, zeg. Bij ons in de flat mogen we helemaal geen dieren houden.”

Hans keek schuw naar de oude gevel van het achterhuis en dacht: Maar jij hebt een fijne grote kamer voor jezelf en je hoeft niet te schrikken, als er andere jongens komen.

Ru merkte niets van de verlegenheid van zijn klasgenoot. „We moeten naar binnen, Hans. Lot en Guus zitten al aan de limonade.”

„Ik moet me toch eerst even opknappen.”

„Laat je vriendje toch even meegaan naar boven,” zei vader, die in de huiskamer zat en Robje liet dansen op zijn knie. „Dan kan hij eens zien, hoe mooi ik je duiventil heb opgeknapt.”

„Ach nee, vader, ik ben zo terug.”

Hans wipte de nauwe trap op en goot water in de waskom. Hoe kon vader zo’n vreemde jongen naar boven willen sturen? Een duiventil, had vader zijn kamertje genoemd. Nou, dat was het ook. Een klein afgeschoten hokje op zolder zonder vaste was-tafel.

Toen hij terugkwam, vond hij Ru met vader in de opkamer. Ze waren bezig met zijn trein.

„Ach Hans, wat heb jij een fijn emplacement. Ik heb alleen maar een trein en een paar rails, maar ja, ik zou toch ook nergens plaats vinden om alles op te kunnen slaan.”

„Als je nog even doorpraat, ga ik nog geloven, dat ik in een juweel van een huis woon,” schamperde Hans.

„Och jô, dat woon je ook,” zei Ru. „Mijn oma en opa woonden vroeger ook in zo'n fijn oud huis. Een oud grachtenhuis met allemaal kamers en opkamers.”

Hans liet zijn trein in de rondte draaien, manoeuvreerde met wissels, liet overwegbomen open- en dichtgaan en was voor een ogenblik vergeten, dat hij het bezoek van zijn vriendje niet zo leuk had gevonden.

Robje had zich ondertussen op de schoot van Guusje genesteld en Lot lag geknield bij het tweetal en deed zijn liefste spelletje. Ze liet twee vingers tegen zijn truitje opkruipen en zong: „Er kwam een muisje aangelopen. Die kwam naar Robjes keeltje gekropen. Rrrr.”

Het kereltje kraaide van pret en greep naar Lots vingers.

„Hè wat leuk om zo'n broertje te hebben,” zuchtte Guusje. „Bij ons in de flat . . .”

Maar Lot hoorde niet meer, wat Guusje over de flat wilde vertellen, want moeder was binnengekomen.

„Zo, zo, Lot, heb je visite gekregen? Ik geloof, dat ik dàt vriendinnetje van je nog niet ken.”

„Dat is nou Guusje, moeder. Ru is er ook. Met vader en Hans laten ze de trein lopen.”

„Zo, is dat nou Guusje?” zei moeder. „Ik zie, dat je al voor je visite gezorgd hebt. Vader heeft ook nog een bus vol koekkrumels staan. Vraag maar of je die mag hebben.”

„Ha, koekkrumels,” riep Lot. „Maar het kostte heel wat moeite haar vader van de trein weg te krijgen. Doch Lot wist wel een middelje om hem te foppen. Ze draaide de sleutel om van de winkel deur en liet een paar maal de deur open- en dichtgaan.

Twee keer hoorde vader het klink-klang. Toen kwam hij vlug naar voren.

„Mevrouw, ik kan u onmogelijk helpen . . . ,” riep hij, toen hij een glimp van Lot zag, maar Lot riep met een piepstem: „Ja meneer de olifant, ik zou toch wel graag de koekkruimels van u hebben.”

„Zo’n ondeugd,” zei vader en gaf haar de bus met kruimels, die ze deelde met de anderen.

„Hè, heerlijk,” zuchtte Guusje en viste een stuk wafel van haar schoteltje. „Ik wou, dat mijn vader ook in een winkel woonde.”

„Vader bouwt bruggen,” zei Ru, „en die kun je niet opknab-belen.”

Toen het tweetal een halfuurtje later op de fiets stapte, zei Guusje: „Wat was het daar leuk, hè? Ik vraag of moeder óók al haar boodschappen In de gouden olifant bestelt.”

„Gek hè,” zei haar broer, „ik dacht eerst, dat Hans het helemaal niet leuk vond, dat we er waren.”

„Dat zul je je wel verbeeld hebben,” vond Guusje.

En Hans? Toen Hans ’s avonds in zijn bed lag, moest hij be-kennen, dat hij het niet meer zo erg vond, dat Ru wist, waar hij woonde. Zo’n achterbuurt was het nou ook weer niet, maar hij bleef erbij: ’t Was toch wel heel wat fijner, als je een vader had die bruggen bouwde, dan een vader die in een wit jasje achter de toonbank stond.

3. ER KOMT EEN BRIEF. NIEUWE KLANTEN

„Vrouw, ik geloof, dat ik oud word. Ik heb een domme fout begaan.”

„Biecht maar op,” zei moeder, „ik luister.”

„Ik heb een brief, die voor ons beiden bestemd was, tussen de rekeningen gelegd. Hier is hij.”

Moeder draaide de enveloppe om en om. „Ach,” zei ze, „en het

is nog wel een brief van Klaas uit Argentinië. Een luchtpost-brief."

Haastig sneed ze de enveloppe open. Haar ogen vlogen over de regels. „Nee maar,” riep ze toen, „Klaas komt naar Holland en het is wel erg, dat juist deze brief een paar dagen is blijven liggen, want wie weet, hoe vlug hij hier kan zijn. Hoe krijg ik nu alles nog voor elkaar?”

„Kalm aan,” zei vader. „Hans verhuist voor die gelegenheid maar met zijn bed naar de opkamer en die verhuizing is gauw genoeg voor elkaar. Laat mij de brief ook eens lezen.”

„Wacht even,” zei moeder. „De kinderen komen juist thuis. Als je nu even de brief hardop voorleest, horen ze allemaal wat erin staat.”

Toen Lot en Hans hun ouders begroet hadden en zich tot luisteren hadden gezet, las vader:

Lieve zus, zwager en kinderen,

Ziezo, hier ben ik weer eens. Ik heb voorlopig genoeg van het water, zoals de drenkeling zei, toen hij een uur of wat in een ton rondgedreven had. Ik ga me vestigen in Argentinië, maar kom eerst voor een poosje naar Holland.

Ik neem de eerste dagen dan maar mijn intrek bij jullie, tenminste, als ik mag. Schade hoef je niet te lijden, want ik heb een aardig duitje overgespaard.

Ik ben blij, dat ik naar jullie toe kom, want al hebben jullie dan ook in een poosje niets van me gehoord, ik heb heel dikwijls gedacht aan mijn enige zus en haar gezin.

Wat zullen die kinderen opkijken, als daar ineens zo'n vreemde oom op komt dagen. En goed zullen ze het bij me hebben, hoor!

Om te beginnen komen jullie mij met je allen afhalen in Amsterdam. Kijk maar in de krant, waar de Prins Willem op het ogenblik is, dan kun je het zo ongeveer uitrekenen.

Hoe maken de kinderen het? Hans is zeker te groot om paardje te rijden op mijn knie.

En nu, lieve mensen, eindig ik deze verschrikkelijk lange brief. Ik sluit hem, zoals de dwerg zei, toen hij achter de optocht aanhuppelde.

Denk erom, dat jullie allemaal naar Amsterdam komen. Oom Klaas is goed voor de reiskosten. Sluit de kruideniersbeurs maar voor een dag of wat.

Julie oom Klaas.

„Wat schrijft oom Klaas leuk, hè moeder?” vond Lot. „Was hij vroeger ook al zo'n grapjas?”

„Vroeger?” Moeder glimlachte. „Als ik je moest vertellen wat voor streken die Klaas uithaalde! Maar hij was nooit geniepig. Iedereen vond hem een aardige jongen.”

Hans en Lot vroegen niet verder. Wanneer moeder zo iets gezegd had, begon ze vanzelf te vertellen van vroeger. O, ze kenden de verhalen uit moeders jeugd over oom Klaas enzo, wel. Moeder had in een dorp gewoond, waar ze nog in bedsteden sliepen. Eens was oom Klaas uit de bovenste bedstee komen rollen bij een vechtpartij met zijn broertje. En één keer had hij doktertje gespeeld met moeders poppen, maar toen had moeder erg gehuild, want oom Klaas had één van haar lappenkindertjes een arm afgesneden.

Lot dacht aan dat verhaal en keek haar moeder dromerig aan. Moeder was net zo'n klein meisje geweest als zij en ze had ook met poppen gespeeld. Boven in de kast lag nog zo'n pop van katoen, met zaagsel gevuld. Lijs, noemde moeder haar.

„Allo kinderen,” lachte moeder, „nu hebben we genoeg gebabbeld. Nu maar vlug aan tafel en dan je huiswerk maken.”

Hans was op weg naar school. Hij had een prettig en tevreden gevoel. Zijn meetkundesommen had hij allemaal zelf gevonden en de jaartallen kende hij op zijn duimpje. Het eerste uur had-

den ze gymnastiek, dus het beloofde een fijne morgen te worden.

Zou hij nu al direct vrij vragen, omdat oom Klaas kwam? Oom Klaas! Hij zou hem oom Claus noemen, dat klonk deftiger. Zou oom rijk zijn en er deftig uit zien? Met een leuke sporttrui en een ruige sportieve overjas? Ru had hem pas nog een portret van zijn vader laten zien en zulke kleren had deze ook gedragen. Oom Claus was varensgezel geweest. Wat voor rang zou hij gehad hebben? Moeder had haar schouders opgehaald, toen hij ernaar vroeg en gezegd: „In ieder geval geen matroos met blauwe ankers op zijn handen.” Nee, oom Claus was overal in de wereld geweest en hij was rijk. Dat kon je aan de hele brief wel merken. Misschien zou hij wel een auto kopen. Dan zou hij vragen, of oom Claus hem van school kwam halen. Dan kon Ru zien, dat hij wel in een doodgewone buurt woonde, maar toch rijke familie had.

„Heila Hans, wat zit jij te soezen? Ik fluit en fluit en je hoort of ziet niets.”

Bij het schoolplein had zijn vriendje hem ingehaald en omdat ze binnen het hek niet mochten fietsen, stapten ze af.

„Ik heb je niet gehoord,” zei Hans. „Ik dacht over iets fijns. Mijn oom komt over en we gaan hem allemaal samen afhalen.”

„Komt je oom alleen of komt zijn familie mee?”

„Oom Claus is niet getrouwd,” zei Hans. En, kleurend om wat hij ging vertellen, vervolgde hij: „Oom was kapitein. Hij heeft altijd op die grote schepen gevaren.”

„Zo iets als de Holland-Amerika-lijn?”

Hans knikte. „Ja, en nu vaart hij niet meer en komt eerst een poosje bij ons logeren.”

„Heeft hij zijn uniform nog aan, als hij komt? Heb je geen foototje van hem?” informeerde Ru. „Leuk om zo'n oom te hebben, zeg.”

„Hij is schatrijk,” fantaseerde Hans verder.

Ru gaf hem een klap op de schouder en zei nog eens: „Leuk om zo'n oom te logeren te hebben.”

De andere jongens uit de klas waren nu ook bij hen komen staan.

Dolf Schreuder vroeg: „Over wat voor oom hebben jullie het?” Ru zorgde ervoor, dat het nieuwtje verder kwam en Dolf vroeg: „Op welk schip is je oom kapitein geweest? Misschien heeft mijn vader jouw oom wel gekend. Die heeft gewerkt op één van de kantoren van zo'n overzeese maatschappij.”

Hans haalde de schouders op. Zo'n beetje dikdoen over zijn oom Claus was wel leuk, maar ze moesten hem het vuur niet te na aan de schenen leggen, want eigenlijk wist hij helemaal niets van dat varen af. Daarom kon hij wel een beetje opscheppen. Per slot van rekening was oom rijk en hij zou best kapitein van een schip kunnen zijn geweest.

„Ik heb ook nog een fijn nieuwtje voor jou, zeg,” zei Ru. „Moeder vond het zo aardig, dat jouw vader haar geholpen had met die koffie. Voortaan mogen we alle boodschappen bij jullie halen.”

Hans beet zich op de lip. Het was wel leuk, dat zijn vader er een klant bij kreeg, maar als Ru bij hem thuis zou komen, wanneer oom er was, zou hij merken, dat oom in geen geval kapitein was geweest op zo'n grote boot.

„Je kunt altijd de boodschappen per telefoon bestellen, hoor. Onze knecht komt ze dan wel brengen.”

„Maar ik kom ook wel eens wat halen,” zei Ru. „Want Guusje en ik hebben het zo fijn gevonden bij jullie en moeder heeft ook gezegd, dat jullie bij ons moesten komen. Woensdag al. Dan kun je eens zien hoeveel groter jullie huis is.”

„Ik weet nog niet, of we wel kunnen,” zei Hans. „Er is zoveel te doen nu oom komt. De kamers moeten veranderd worden enzo.”

„Ik hoor het dan wel,” zei Ru.

Maar toen Hans 's middags thuiskwam uit school, had Lot het fijne nieuws van de nieuwe klant al verteld. Guusje had het haar

ook gezegd en eveneens de uitnodiging overgebracht van de woensdagmiddag.

„Maar dan kunnen we niet, hè moeder,” zei Hans. „Oom Klaas komt en . . .”

Moeder schoot in de lach. „Laat die zorg nu maar aan ons over. Die kamer komt wel in orde.”

Toen ze die woensdagmiddag samen naar de Stoevelaertjes fietsten, zei Hans: „Zeg . . . eh . . . Lot, laten we daar maar niet te veel over oom vertellen.”

„Waarom niet?” vroeg Lot verwonderd.

„Nou ja, we weten toch eigenlijk niet veel over hem.”

„Daarom mogen ze toch wel weten, dat oom komt.”

't Werd een echt fijne middag bij Guusje en Ru. De moeder van Guusje deed alles om het haar gasten naar de zin te maken. Ze had een heerlijke cake gebakken en voor de dorst presenteerde ze grote glazen citroenlimonade.

Spijtig keek Hans naar de grote bank en de diepe fauteuils, waar je helemaal in wegzakte. Dat was nog eens wat anders dan die stoelen thuis. „Hè, heerlijk om hier te wonen,” zei hij.

Maar zijn vriendje was het hier helemaal niet mee eens. „Mijn boeken liggen in een kist, omdat er geen kast is om ze in te bergen.”

„Maar die kamer met het schrijfbureau is toch van jou?”

„Helemaal niet. Die is van vader,” zei Ru.

En toen flapte Lot eruit: „Als onze oom komt, moet Hans van zijn slaapkamer af.”

Dáár, nu begon dat vervelende kind toch over oom en ze noemde hem oom Klaas en zei, dat hij uit Argentinië kwam.

„Komt hij met de boot en gaan je vader en moeder hem halen?” vroeg mevrouw Stoevelaer.

„Wij zouden ook wel mee mogen, maar we moeten op kleine Robje passen.”

„Zou je moeder Robje bij ons willen brengen?” vroeg Guusjes moeder. „Ik wil hem wel komen halen en brengen met de auto.”

Lot zei, dat ze het zou vragen.

Hans mopperde, toen ze op weg waren naar huis: „Je had zo beloofd, dat je niet over oom zou beginnen.”

„We hoeven toch geen verstoppertje te spelen met oom en als Robje onder de pannen is, mogen wij mee om hem af te halen.” Hans zweeg. Als hij niet gezegd had, dat zijn oom kapitein was, zou hij zich nu niet zo onrustig gevoeld hebben.

Mevrouw Stoevelaer belde Lots moeder zelf op en mevrouw Van Weert zei, dat ze Robje graag aan haar zorgen zou toevertrouwen.

Een paar dagen later kondigde vader aan, dat de Prins Willem binnen zou lopen. Lot en Hans mochten vrij vragen van school en verheugden zich op de fijne vrije dag. Alles was nu in kannen en kruiken.

4. DE LANG VERWACHTE DAG

„Vanavond bijtijds naar bed, jongens, want morgen is het vroeg dag.”

„Even nog, vader. Pas op, dat u niet stoot. Nog twee letters, dan heb ik het bordje af.”

Hans liet het witte karton zien, waar hij op had zitten zwoegen. Wegens familie-omstandigheden gesloten, stond erop met mooie grote letters.

„Dat heb je goed gedaan,” zei vader. „En nu vlug naar bed, dan zorg ik, dat het bordje voor het deurraam komt.”

„Zou . . . eh . . . onze buurt niet te gewoon zijn voor oom?” stotterde Hans.

Vader lachte hartelijk. „Onze buurt te gewoon? Als oom Klaas nog dezelfde is van vroeger, zal hij heus niet verwaand zijn. Hij zal waarderen, dat we hard werken.”

Hans was daar nog niet zo zeker van. Als oom Klaas een echte heer was geworden, zou hij ook wel in een deftiger huis willen wonen.

„Fijn dat we geen huiswerk hebben voor morgen,” zei Lot, toen ze in haar pyjama nog even Hans’ kamer binnenwipte. „Nu kunnen we vroeg naar bed en zijn morgen lekker uitgeslapen.”

Lot viel ook vlug in slaap, maar Hans wentelde zich om en om en bleef klaar wakker. Toen hij eindelijk ingeslapen was, droomde hij, dat hij hard achter een trein aanholde, die hij maar niet in kon halen. Gelukkig was de droom klinkklaar bedrog.

Moeder wakte hem bijtijds.

Ze maakten zich muisstil klaar om Robje niet wakker te maken en die werd een halfuur later slapend en wel bij de familie Stoevelaer afgeleverd.

Guusje stond al op de uitkijk. Moeder bracht Robje naar boven. Hij was in een deken gewikkeld en bleef doorslapen, toen mevrouw hem overnam en op de bank legde.

„Wat zal hij een ogen opzetten, als hij wakker wordt in een vreemde omgeving.”

„Hij is vast al aan mij gewend, mevrouw. Hij heeft toen ik bij u op visite was een hele tijd op mijn schoot gezeten. Ik hoop maar, dat u vanavond heel laat terug bent, dan mag Robje ook een nacht bij ons slapen,” zei Guusje.

„Maar ik bel in de loop van de dag nog wel even op. Als u last hebt met mijn kereltje, kom ik direct terug.”

„Ja, dan nemen we een vliegtuig,” plaagde vader. „Maar nu moet je meegaan, vrouw, anders komen we te laat.”

Ze waren bijtijds aan het station. Het was nog erg stil in de trein en ze hadden een coupé voor zich alleen.

Jammer dat het een beetje mistig was. Nu konden ze alleen de naaste omgeving zien. Maar toen ze Amsterdam binnenreden, was de nevel opgetrokken en kregen ze een indruk van de hoofdstad.

Wat een huizen en wat een grote schepen!

Op de drukke perrons hield Lot zich aan moeder vast. Hans bleef bij zijn vader.

Het was maar goed, dat die de weg wist naar de aanlegplaatsen

van de schepen. Uren moesten ze nog wachten eer de boot kwam, maar dat hinderde niet. Er was zoveel te zien. In hun eigen woonplaats was alleen maar een kleine haven, waar bijna geen schepen kwamen. En hier lagen kanjers, die huizenhoog leken als je er tegenop keek.

Daar kwam de Prins Willem dan eindelijk in zicht. Dicht bijeen stonden ze te midden der wachtenden op de kade. Moeder zocht tussen de mensen aan boord, of ze haar broer al kon ontdekken, maar ze kon niets van oom Klaas bespeuren.

Eindelijk lag het schip aan de wal. De eerste passagiers kwamen van boord. Lachen en tranen van mensen, die elkaar in jaren niet gezien hadden.

Daar voelde moeder opeens een stevige slag op haar schouder.

„Hallo zuster, geef me de vijf. Hoe gaat het met jullie?”

Hans keek met grote ogen naar het gebruide kleine mannetje, met het ouderwetse koffertje en het bolhoedje op, dat in niets geleek op de voorstelling, die hij zich van zijn oom gemaakt had.

Met even verwonderde ogen keek oom Klaas naar Hans en Lot.

„Wat vertel je me nou? Zijn dat de kinderen? Welnee toch! Och, wat zijn ze groot geworden!”

Oom drukte vader de hand en klopte moeder op de schouder.

„Geen tranen, zus! Er is niets om te huilen. Hier is je broer, levend en wel. En ik ben vandaag zo maar een hele familie rijker geworden.”

„Lot . . . Hans . . . haak in!”

„Zo, ieder aan een kant. Ja, jij mag mijn koffertje dragen, Hans. En nu gaan we naar een restaurant en eten met ons allen zuurkool met worst en spek of erwtensoep met kluif. In ieder geval wil ik Hollandse kost eten, zodat die flauwe rijstsmaak uit mijn mond verdwijnt.”

„Hebt u niets anders gegeten dan rijst, oom?” vroeg Lot.

Oom lachte hartelijk. „Je ouwe oompje overdrijft wel eens een beetje, hoor. In Amerika en Argentinië zijn het zulke rijsteters niet, maar vroeger, toen ik in de Indonesische wateren voer,

was het alle dagen nasigoreng. Maar die echte lekkere stamp-
pot vind je alleen in Holland."

Oom bestelde voor zijn zuster, zijn zwager en zichzelf werkelijk
stampot, maar Lot en Hans namen nasigoreng, omdat ze dat
het lekkerste vonden wat je je denken kunt.

„Smaken verschillen,” zei oom. Hij sneed al pratend een flink
stuk Gelderse worst af.

Toen de maaltijd beëindigd was en oom afrekende met de kel-
ner, keken Lot en Hans door de ramen van het restaurant,
dat prachtig gelegen was aan een der drukke Amsterdamse ha-
vens, naar buiten.

„Hè,” zuchtte Hans, „wat zou ik hier nog graag een poosje blij-
ven. Moet je die hijskranen zien met die laadbakken. Het zijn
net grote muilen, die happen in de kolen. Rrrt, nou begint hij
weer te draaien.”

Oom was onopgemerkt achter hem komen staan.

„Ik kan me best begrijpen, dat je nog een poosje wilt blijven,
maar je bent toch zeker ook wel nieuwsgierig wat voor leuke
dingen ik heb meegebracht?”

Hans keek eens naar het kleine koffertje. Oom Klaas begreep
zijn veelbetekenende blik, want hij zei: „Er zijn nog wel drie
grote koffers aan boord. Hier zit alleen maar in wat ik hoog-
nodig heb.”

Lot keek haar oom aan. „Hebt u soms een aapje meegebracht
of een papegaai?”

Oom Klaas trok haar aan haar oor. „Die Lot heeft een heleboel
verhalen gelezen over ooms, die uit de wildernis kwamen. Die
brachten allemaal aapjes mee, hè?”

Lot lachte verlegen. Ze had alleen een grapje willen maken, maar
oom Klaas had haar woorden in zijn oren geknoopt. Toen ze op
weg gingen naar het station, liet oom zijn familie even in de steek
en stak de straat over.

„Daar gaat oom een winkel binnen, waar ze dieren verkopen.
Hij zal toch geen aapje kopen?” schrok moeder.

Moeder werd echter gerustgesteld. Daar kwam haar broer de

winkel alweer uitstappen. In zijn hand droeg hij een kooitje, waarin een paar veelkleurige vogeltjes zaten.

„Alsjeblieft Lot, de papegaaien, die de koopman me aan wilde smeren waren niet veel bijzonders. Ze kletsten me niet genoeg. Dit zijn parkietjes. Ben je daar ook blij mee?”

Lot was opgetogen. Ze had wel graag de vogeltjes zelf willen dragen, maar haar oom vertrouwde ze haar niet goed toe.

Hans liep met een somber gezicht. O, hij was helemaal niet jaloers op het geschenk, dat Lot gekregen had, maar hij dacht aan wat voor

figuur ze zouden slaan, als hij nu een klasgenoot tegenkwam. Hier kon dat niet gebeuren, maar ze moesten naar huis. Kijk, daar keek een meneer om en een loopjongen giechelde.

Die oom praatte ook zo hard en het was zo'n gek gezicht, zo'n doodgewone man, die aan zijn pijpje liep te smakken en met een vogelkooitje over straat liep.

Hans beet zich op de lippen. Hij had gedacht een deftige oom te krijgen en nu . . . De jongens op school hoefden hem niet te zien, maar Ru zou natuurlijk nieuwsgierig zijn naar zijn oom, de kapitein. Had hij maar niet zo opgeschept. Hij zuchtte eens diep en dat trok de aandacht van zijn oom. Die bleef staan en klopte Hans op de schouder.

„Waar loop jij over te piekeren, jongen? Voel je je soms achteruitgezet, omdat je zusje de parkietjes kreeg? Je zult eens zien wat een fijne dingen ik nog voor jón heb.”

Hans schaamde zich. Oom moest eens weten, waaraan hij had lopen denken.

Zijn bezorgdheid, dat iemand van school hen bij aankomst zou zien, was voorbarig geweest. Ze stapten met z'n allen in een taxi en reden zo naar huis toe.

Moeder had vanuit Amsterdam opgebeld om te vragen, hoe het met kleine Robje ging en Guusjes moeder had haar gevraagd, of ze het kereltje mochten houden tot de volgende morgen. Guusje had zo'n schik met de kleuter en Robje zelf voelde zich volkomen thuis bij hen.

Toen Hans die avond in zijn bed lag, dat nu op het opkamertje stond, dacht hij: 't Is best een fijne oom en ik zou heel blij met hem zijn, als . . . als we nu ook maar met hem voor de dag konden komen.

5. HANS SPEELT VERSTOPPERTJE. OOM VERTELT

Alles in huis ging nu weer zijn gewone gang. Vader had kleine Robje gehaald en die was al even vlug goede maatjes met oom Klaas als de overige leden van het gezin.

Natuurlijk had Ru direct geïnformeerd naar de logé.

„Ik mag nog niet naar jullie toe,” zei hij spijtig. „Moeder vindt, dat jullie de eerste tijd geen vreemde pottekijkers nodig hebt.”

Hans antwoordde niet veel. Hoe langer zijn vriendje wegbleef, hoe liever hij het had.

Een paar dagen nadat oom gearriveerd was, kwam Lot hem al in de winkel tegemoet. Er waren klanten en daarom fluisterde ze hem toe: „Vlug Hans, de koffers van oom zijn gekomen. Drie grote kanjers.”

De kinderen waren erg nieuwsgierig naar de inhoud, maar oom zei, dat hij de koffer van de presentjes niet open zou doen, vóór ze die avond allemaal ongestoord in de huiskamer bij elkaar konden zijn.

O, wat duurde het lang voor het avond was. Moeder moest eerst nog thee zetten en die mocht niet — zoals anders — gezellig op

het theeblad staan. Oom wilde de hele tafel hebben om uit te pakken.

„Precies als op sinterklaasavond,” riep Lot.

Hans was de eerste, die een pakje kreeg. Hij opende het doosje en riep: „O oom, wat prachtig. Vader, moeder, kijk eens. Een krokodilletje, dat zo uit het ei komt kruipen, opgezet en wel.” Oom ging verder met uitpakken en Lot bedelde: „Hè oom, mag ik dat kleine zwarte olifantje?”

„Geen sprake van,” zei oom. „Dat olifantje is geen speelgoed. Het komt op de schoorsteen te staan, maar jij mag deze kralen hebben. Het zijn geprepareerde zaden van een uitheemse plant. Ik kocht dat snoer, meen ik, in Egypte.”

Opeens borg Lot de handen op de rug en ging een flink eind achteruit. Oom had een slangevel uitgerold, dat een paar decimeters breed was en een paar meter lang.

„Schrik je daarvan, Lot?” lachte oom. „Kom maar hier, hoor en strijk gerust met je vinger over de huid. Het kan nu geen kwaad meer. Als de sinjeur van wie dit jasje geweest is, er nog in zat, zou ik zeggen: Laat dat, Lotje, want hij mocht eens omkijken.” Lot rilde. Hu, te denken, dat je met je vinger over zo'n koud slangevel zou aaien. Een paling vond ze al zo griezelig om te zien.

„Bent u wel eens echte slangen tegengekomen, oom?” vroeg Hans.

Oom schudde het hoofd. „Jij vraagt dat nu net, of die heren kaarsrecht over straat wandelen. Ja, natuurlijk heb ik wel eens een slang gezien.”

„Andere mensen die heel ver gereisd hebben, weten bijna altijd een verhaal over slangen,” zei Lot slim en keek oom vol verwachting aan. O, ze was wel bang voor slangen, maar ze wilde echt wel eens een griezelverhaal horen.

Oom scheen te begrijpen wat zijn nichtje van hem verlangde. Hij knipoogde tegen vader en moeder en krabde zich eens achter het oor.

„Ja, wacht eens even,” zei hij. „Als ik me goed herinner, heb ik het toch eens met zo'n meneer aan de stok gehad.”

„Met deze, oom?” vroeg Lot, op het slangevel wijzend.

„Nee hoor, die slang van mij was heel wat groter. Nu dan, ik logeerde bij een vriend ergens op Nieuw-Guinea en 's avonds was ik nog maar net naar bed gegaan, toen ik iets in mijn kamer hoorde. Ik dacht, dat er een bediende binnenschuifelde — die lopen nooit op schoenen, zie je — en ik zei slaperig: Hallo jongen, maak dat je naar je bed komt. Ik dacht nog zo: Nou, erg beleefd is die knaap niet om me geen antwoord te geven. Hij zal toch niets kwaads in de zin hebben? Toen wist ik van niets meer en viel in slaap. Ik weet niet hoelang ik geslapen had, toen ik wakker schrok. Ik voelde een ijskoude plek op mijn borst en mijn eerste gedachte was, dat ik een kou had gevat.”

„De slang . . . dat was die slang,” riep Lot, die helemaal in het verhaal opging.

„Wanneer Lot erbij was geweest, had ze het niet beter kunnen raden,” knikte oom. „Ja, het was een opgerolde slang, die het in zijn kop had gekregen om bij mij voor schoothondje te spelen en mijn borst als slaapplek te gebruiken. Toen ik wakker schrok, dacht ik niet aan zo'n beest.”

„Hoe merkte u, dat het een slang was?” vroeg Hans.

„Wel, ik gaapte eens en de slang, die toen wakker schrok, siste eens flink en stak zijn kop een paar keer op. Het was net, of hij wilde zeggen: Ik zal nog even geduld met je hebben, maar als je weer van die fratsen uithaalt en me zo op en neer laat gaan, is mijn geduld ten einde. Ik wil slapen en daarmee uit.”

Oom hield even op. Vader, moeder en Hans schaterden het uit van het lachen. Lot keek een tikje verontwaardigd op.

„Lach toch niet,” zei ze, „anders vertelt oom misschien niet verder.”

„Jawel hoor,” grapte oom, „als ik een kopje thee heb gehad, ga ik verder. Ik zou jullie niet graag in spanning laten, hoe ik dat monster weggekregen heb.”

Moeder schonk vlug voor allemaal een kopje thee in en oom

Klaas vervolgde: „Mijn hand hing buiten bed. Dat was mijn geluk, want toen ik het sissen hoorde, dacht ik: Aha, een slangewel met inhoud, dat mij als wieg gebruikt. Dat zal niet gaan, maatje. Ik mag me niet zo bewegen, dat jij het voelt, maar als ik op de vloer klop, merk je daar niets van. Ik moest dat kloppen heel wat keertjes herhalen, voor ik de aandacht van mijn bediende trok. Hij vertelde me later, dat hij had gedroomd, dat het had gevoren en weer was gaan dooien, zodat het water naar beneden lekte ... tik ... tik ...”

„Maar in die warme landen vriest het toch nooit, oom!”

„Nee, dat is waar ook ... Ja, dan heeft hij me zeker wat op de mouw gespeld. Maar om kort te zijn; eindelijk drong het dan tot hem door, dat ik hem nodig had. Hij rukte de deur open, knipte het licht aan en zag mij met mijn slangetje genoeglijk in bed liggen, of we de beste kameraadjes waren. Aha, zei hij, wacht even baas. Ik een mooi lied zal spelen op mijn fluit en hij er dan subiet afkomen.

Ik wenkte hem, dat hij haast moest maken. Ik was zo koud geworden. Hij begon te spelen, te spelen zo mooi, dat ik de slang vergat. Dat beest scheen een dom element. Hij tippelde er zo mooi in. Hij stak weer zijn kop op, rekte zich uit, gleed van mijn bed af en begon met een nieuwsgierige snuit naar mijn bediende toe te schuifelen. Nou, die was zo in zijn spel verdiept, dat ik hem gewoon moest waarschuwen. Ik riep: Hola jongen, let op, hij heeft de eerste trein naar jou genomen. Gooi die fluit hierheen, dan lok ik hem terug. Zo gezegd, zo gedaan. De fluit vloog door de lucht en ik maar zo'n beetje aan het blazen. De slang keek eens om, of hij wilde zeggen: Ja, zeg, dacht je, dat ik van lotje getikt was en op dat onnozele gefluit van jou af zou komen? Ik piep 'em naar mijn vrouw en kindertjes. Het slaapt me hier veel te onrustig. Nu ik was al lang blij, dat hij uit zichzelf wegging zonder knokpartij, maar die bediende van mij was een echte vechtersbaas. Die kon de slang maar niet vergeven, dat hij zo vroeg zijn bed uit getrommeld was en hij zou wraak nemen ook. Raad eens wat hij deed?”

„Hij sloeg hem met een stok dood,” raadde Lot.

„Mis poes. Mijn bediende pakte wel een stok op, maar ik verbood hem daarmee te slaan. Ik had die stok cadeau gekregen, voor ik uit Holland vertrok.”

Oom keek naar vader en moeder, die moeite hadden niet te lachen. Knipgend wendde hij zich tot Hans.

„En jongen, wat denk jij van het geval?”

„Uw bediende trapte hem zeker op de staart,” zei Hans, die best begreep dat oom aardig zat te fantaseren.

„Jij komt er dichterbij. Toen de slang bijna onder het schuifraam door was gekropen, patste mijn bediende het venster dicht en onze griezelige bezoeker was gevangengenomen.”

„En toen . . .?” vroeg Lot, die de enige was, die niet wist, of ze aan het onwaarschijnlijke verhaal geloof moest hechten, of niet.

„Ja,” zei oom, „we wisten echt niet, wat we met het dier moesten beginnen. Mijn bediende gaapte eens en zei: Baas, u maar slapen gaan. Ik morgen afrekenen met hem. Nu, ik vond het helemaal niet prettig te gaan slapen met die gladde sinjeur heen en weer zwaaiend voor mijn ruiten, maar ik wilde mijn bediende niet laten merken, dat ik bang was en ik ging maar weer slapen.”

„Kwam hij weer binnen, oom?” vroeg Lot.

„Wat er toen gebeurde, raad je nooit. 's Morgens kwam mijn bediende binnenstappen met een knijptang en een schoteltje melk. Baas, zei hij, ik hem wat melk voorhouden zal en hem vrijlaten. Als hij dan aan het drinken is, ik hem zijn giftanden uittrek. Dan wij hem houden als huisdier, want hij een reusachtige muizenvanger is.”

Vader kon zich niet langer goed houden, maar oom keek hem aan. „Waarom lach je zo? Heb je nooit eerder gehoord, dat slangen zulke goede muizenvangers zijn?”

„Vertel maar verder,” lachte vader.

„Nou,” vervolgde oom, „mijn bediende schoof het raam open, pakte de slang bij zijn staart en . . . als een vaatdoek hing me dat beest naar beneden.”

„Hij was dood,” zuchtte Lot, opgelucht, dat de spanning voorbij was.

„Nee, het was de slang niet meer. Het was enkel zijn velletje nog maar wat daar tussen het raam gekneld had gezeten. Hij was in zijn ruitijd en die nacht was hij uit zijn velletje gestapt.” Oom tilde het slangevel op en zei triomfantelijk: „En hier is het.”

Lot vloog overeind. „Nu kan ik net eens zien, dat u gefantaseerd hebt,” lachte ze, „want voordat u het verhaal begon te vertellen, zei u, dat het deze slang niet was.”

Oom keek verwonderd.

„Heb ik dat gezegd?” vroeg hij quasi-beteuterd. „Nou kun je zien, dat ik oud word, zoals de muis zei, toen hij met zijn betachterkleinkind in dezelfde kaas gekropen was.”

„Het geeft niets, hoor,” zei Lot. „Het was toch een fijn spannend verhaal en ik vertel het morgen op school.”

Hans en Lot kregen nog heel wat moois te zien uit de koffer. Er waren erg mooie dingen bij. Van ieder voorwerp, dat oom te voorschijn haalde, vertelde hij iets, maar nu waren het geen dwaze verhalen meer.

Oom liet ook uit ivoor gesneden voorwerpen zien, die sommige van de inboorlingen gebruikten om boze geesten op de vlucht te jagen. Oom vertelde toen, dat daar nog erg veel mensen woonden, die nog nooit van Jezus Christus gehoord hadden. Ze leefden in voortdurende angst voor hun goden. Zendingen kwamen van heinde en ver en probeerden hun het evangelie te brengen, maar die mensen waren soms zo moeilijk te bereiken. Dagen moesten de zendingen reizen om bij hen te komen.

„En voor die mensen is het geld, dat wij in het zendingsbusje doen!” constateerde Lot.

Oom knikte.

„Voortaan doe ik er ook nog een kwartje van mijn zakgeld bij,” beloofde Lot.

Ze had het altijd grappig gevonden geld in het busje te doen, omdat het geknielde negertje zo aardig met zijn hoofdje knikte.

Maar voortaan zou ze altijd moeten denken aan de bange inboorlingen van wie oom verteld had.

Toen Lot al in bed lag en moeder haar toe kwam dekken, zei ze: „Wat gelukkig, hè moeder, dat er in ons land niet zo heel veel mensen zijn, die nog nooit van de Here Jezus gehoord hebben.” Moeder nam Lots hoofd tussen haar handen en zei: „Dacht je dat, meisje? Er leven in ons land nog heel véél mensen, die de Heiland niet kennen. Zij hebben misschien wel van Hem gehoord, maar geloven niet in Hem en dan is er evenveel angst in hun leven, als in dat van de niet-Christenen.”

„Maar op school weten ze het allemaal. Ik heb nog nooit iemand ontmoet . . .”

Vóór Lot haar zin afmaakte, zei moeder: „De wereld is groter dan de school, Lot. Maar één ding kun je doen, schat. Je kunt in je gebed vragen, of God wil maken, dat heel veel mensen in zijn Zoon gaan geloven.”

„Dat zal ik doen,” beloofde Lot en dacht nog na over de dingen, die moeder gezegd had.

Ze hadden een mooie avond gehad.

6. HELP . . . EEN SLANG

Hans kon eerst de slaap niet vatten. Hij was nog niet erg gewend aan het opkamertje en hij miste zijn eigen slaaphokje wel erg.

Voor het huis stond een straatlantaarn en wanneer hij in bed lag, kon hij alles in zijn kamertje zien. Hier was het zo aarde-donker en je kon het licht niet vanuit je bed uitdoen.

Even had hij wat gedommeld, toen hij weer wakker werd. Hè, wat had hij een dorst. Dat was vervelend, want hij had hier ook geen karaf, waaruit hij kon drinken. Hij moest zich nu in de keuken wassen en als hij wilde drinken, was hij op de kraan in de keuken aangewezen.

Dat vond hij niet erg. Hij stapte uit zijn bed en liep al tastend naar de deur om het knopje van het licht te zoeken.

En toen opeens . . . wat was dat? Waar stootte zijn voet tegenaan? Hij bukte zich en voelde . . . voelde . . . Een rilling van afgrijzen liep hem langs de rug. Daar lag een slang. Precies zo'n slang, waarvan oom verteld had, koud en opgerold. Hoe kwam die daar? Misschien weggekropen in ooms bagage en nu weggeslipt naar zijn kamertje? Wat moest hij doen? In zijn angst liep hij naar de deur. Hij kon de schakelaar niet vinden. Maar waar was nu toch de deur? Hij struikelde, viel en rolde van het kleine trapje, dat van de gang naar de opkamer voerde.

Boem! Zo hard was de klap geweest, dat vader en moeder het gehoord hadden. Ze kwamen verschrikt aanlopen.

„Wat doe je, Hans? Hoe kom je zo onvoorzichtig?”

Hans voelde eens aan zijn achterhoofd. Het leek er wel op, of hij met de schrik vrijgekomen was, maar op zijn kruin kreeg hij een grote bult.

„Is onze Hans aan het slaapwandelen gegaan?” vroeg oom, die ook naar beneden gekomen was.

Toen hij zijn oom zag, vertelde Hans wat hem die schrik bezorgd had.

„Er ligt een slang op mijn kamertje. Hij ligt in elkaar gerold en is ijskoud.”

Daar moest moeder hartelijk om lachen. „O Hans, dat is de tuinslang. Die heb ik zolang op je kamertje gelegd, omdat de schuur gewit moest worden.”

„Ja, dat komt ervan, als zo'n ouwe domme man er maar op los ratelt en dwaze verhalen doet,” zei oom Klaas spijtig.

Vader trok Hans aan zijn oor. „En straks had je, geloof ik, een beetje pret, omdat je zusje zo lichtgelovig was.”

„Het komt ook wel een beetje, omdat ik nog niet gewend ben aan dat nare donkere kamertje,” pruttelde Hans.

„Waar sliep je dan eerst?” vroeg oom.

„Op uw kamer, oom.”

„Aha,” knikte oom Klaas, „morgen ruilen we van bed. Ik heb

geslapen in kombuizen en in een hangmat tussen een paar geteerde wanden. Zo'n slaappleaats op die opkamer is nog een koninklijke verblijfplaats voor me."

Moeder sputterde nog wat tegen. Een logé moest immers de mooiste kamer hebben.

„Ik ben geen logé," zei oom. „Zolang ik hier in huis ben, wil ik bij jullie gezin horen."

De volgende morgen hielp oom zelf de bedden te verwisselen.

Toen Hans die avond weer in zijn eigen fijne kamertje lag, dacht hij: Die oom Klaas is een fijne baas. In niets valt hij tegen. Alleen is het zo jammer, dat hij geen oom is met wie je voor de dag kunt komen op de H.B.S.

En dat bleef Hans erg vinden.

7. DE BIOLOGIELES

„Fijn, vanmiddag biologie."

Hans en zijn klasgenoten stonden in het biologielokaal voor de glazen kast, waarin allerlei interessante bezienswaardigheden lagen, die bij het behandelen van de verschillende dieren te pas konden komen.

„Moet je dáár zien. Een hele verzameling kievitseieren."

Mijnheer Van Zanten, de leraar in biologie, was binnengekomen en had de opmerking van Ru Stoevelaer gehoord.

„Ja jongen, kievitseieren hebben we wel, maar vandaag behandelen we de krokodil en daar kan ik je geen ei van laten zien."

Hans stak zijn vinger op. „Ik heb thuis een krokodilleëi, waaruit een kleine krokodil kruipt."

„Hoe kom jij daaraan?"

„Dat heeft mijn oom meegebracht," zei Hans trots.

„Hè meneer, mag hij het gaan halen?"

De leraar lachte. „Het zal niet meevallen zo'n teer geval te transporteren."

„Het zit in een glazen doos. Ik wil het best gaan halen,” zei Hans, die zo'n uitstapje naar huis tijdens de les best leuk vond. „Goed, ga dan maar, maar wees voorzichtig onderweg. Ik zou niet graag willen, dat je het ei beschadigde.”

Hans ging het lokaal uit en stapte op de fiets. Het was heel wat stiller op straat dan op de uren, dat de school uitging.

Moeder stond in de winkel, toen hij binnenkwam. Ze schrok, toen ze haar zoontje zag.

„Wat is er, jongen? Je bent toch niet ziek?”

Hans vertelde wat hij kwam doen. In een luie stoel bij de kachel deed oom zijn middagdutje, maar hij werd wakker, toen Hans door de kamer liep met de doos.

„Heila,” riep hij, „ben je al uit school? Dan heb ik mijn tijd lelijk verslapen.”

Hans deed het verhaal van het krokodilleï opnieuw.

„Je moet je fiets maar thuis laten, want het is te gevaarlijk om de doos per rijwiel te vervoeren. Ga maar lopen, dan wandel ik met je mee.”

„O, dat hoeft niet, oom,” zei Hans, die bedacht dat het biologielokaal aan de straatkant lag. Hoe prettig hij het ook vond te pronken met de dingen, die oom had meegebracht, hij vond het altijd nog maar beter hemzelf verborgen te houden voor de school.

Maar oom Klaas liet zich niet weerhouden. Vlug schoot hij zijn jas aan en liep mee met zijn neef. Zelf droeg hij de doos.

„Zal ik je na schooltijd weer komen halen ook?”

„Nee oom, doet u dat maar niet. Donderdags weet ik nooit van tevoren hoe laat de school precies uitgaat.”

„Wees dan voorzichtig met de doos, hoor,” maande oom nog eens. „De kleine krokodil kan wel tegen een stootje, maar het ei is broos.”

Hans keek schuw naar het raam van het biologielokaal. Gelukkig, er was niemand te zien. Ja toch... daar keek mijnheer Van Zanten over het matglas.

Vlug liep Hans het schoolplein op. Naar zijn oom, die bij het

hek was blijven staan, keek hij niet meer om. Hij hoefde niet te bellen. Ru deed de deur al open.

„Meneer zag je aan komen. Laat eens kijken. Heb je het ei?” Samen liepen ze naar het lokaal, waar de leraar voorzichtig de curiositeit overnam.

„Wat aardig van je oom, dat je de doos mee mocht nemen. Die moet voorzichtig gedragen worden.”

Hans, die vermoedde, dat de leraar zijn oom gezien had, mompelde: „Er was een man die me hielp dragen.”

„Nou, dat was dan een aardige man. Toch geen vreemde voor je, hè?”

„Ik kende hem wel,” zei Hans en ging op zijn plaats zitten. Hij luisterde ternauwernood naar de interessante dingen, die mijnheer Van Zanten over de krokodil vertelde. Hij vond zichzelf een ondankbare vervelende jongen, maar hij maakte zichzelf wijs, dat hij eigenlijk niet gelogen had.

Het was waar wat ik zei, bedacht hij. Oom Klaas is een man en ik ken hem en meer heb ik niet gezegd.

„Hans heeft nog veel meer gekregen,” zei Ru, toen de les afgelopen was. „Een slangewel en haaietanden.”

„Tjonge Hans, dat is een interessante collectie. Is je oom hier met verlof? Wat deed hij in die vreemde landen?”

„Hij was kapitein op een schip, meneer,” riep Ru, die vond dat er iets van de glorie van de oom op hem afstraalde.

„Het lijkt me enig om te praten met iemand, die zo bereisd is. Misschien loop ik wel eens bij jullie aan.”

Hans' berouw maakte plaats voor angst, dat zijn bedrog nu ontdekt zou worden. Mijnheer hoefde niet te zien wie zijn oom was.

Na afloop van de lessen bleef hij nog even achter in het biologie-lokaal. Hans, die zich vrijwillig had aangeboden het bord schoon te maken, humde en begon verlegen: „Eh . . . meneer . . . ik zal dat slangewel en al die andere dingen ook wel mee naar school brengen.”

„Goed, goed jongen, breng jij dat moois maar eens mee en bedank je oom.”

Hans liep naar huis met de doos onder zijn arm. Dat had hij slim aangelegd. Hij hoefde nu niet meer bang te zijn, dat mijnheer Van Zanten oom op zou zoeken. Alleen Ru, die zou hij op den duur niet weg kunnen houden.

Oom vertelde als alle avonden in het schemeruurtje weer over zijn avonturen, maar Hans hoorde bijna niet wat hij vertelde. Hij was onrustig en sloeg de ogen neer als zijn oom hem aankeek.

„Wat mankeert je, jongen? Je bent zo stil.”

Hans voelde ooms hand op zijn schouder rusten.

Ik wil me niet schamen voor mijn oom. Morgen zal ik hem vragen, of hij me uit school komt halen, nam hij zich voor. En de verhalen, die je Ru hebt gedaan over je oom de kapitein? spotte een stemmetje in hem. Hij schudde het hoofd. Hij was te ver gegaan met zijn opschepperij om nog terug te kunnen krabbelen.

8. AAN HET STRAND. HANS KRIJGT EEN SCHRIK

„Hebben we nu alles, zuster? Is het mandje met gekookte eieren in de wagen gezet en de broodjes?”

Met z'n allen stonden ze om de auto, die oom gehuurd had. Moeder stapte in en de kinderen volgden. Oom Klaas zette zich aan het stuur.

„Jammer hè, dat vader thuis moet blijven,” vond Lot.

„Een volgende keer ga ik achter de toonbank staan en dan mag je vader de bloemetjes buiten zetten,” zei oom en hij meende het ook. „Zo krijgt een ieder zijn beurt.”

In een kalm vaartje reden ze door het mooie duinlandschap naar het doel van hun tocht: Zeehuizen, een badplaats, die ongeveer een uur rijden van hun woonplaats was gelegen.

Het was een warme dag en toen ze uitstapten, riep Lot: „Ik ben toch blij, dat we er zijn. Het werd zo warm in de auto.”

„Kom mee, dan spoelen we vlug alle warmte weg.”

„Maar we moeten eerst een tent huren,” stelde moeder voor.

Ze kregen van de badman een mooie ruime tent met ligstoelen erbij. Moeder liet zich in één van die stoelen zakken. Oom trok zijn schoenen en sokken uit en stroopte zijn broekspijpen hoog op. Zijn jasje werd op moeders stoel gedeponneerd en oom zuchtte van voldoening.

„Hè, hè, voor vanmiddag weg met sokken en warme schoenen. Leve de vrijheid. Kom mee, Lot, pootjebaden.”

Hans keek zijn vrijbuitigerige oom na, zoals die daar met Lot naar de waterkant stapte. Je moest om oom lachen, of je wilde of niet. Die stoorde zich aan niemand. Nu ja, in zo'n vreemde badplaats gaf dat niets. Niemand kende je hier immers.

Moeder had even zitten soezen. „Waar zijn oom en Lot, Hans?” vroeg ze.

„Zoëven waren ze daar aan het baden, moeder, maar nu zie ik ze niet meer. Ze zijn misschien wat verder gelopen.”

„Heila-ho . . . heila daar!”

Verschrikt keken moeder en Hans op. Dat was de stem van oom Klaas, maar waar kwam die vandaan?

„O moeder, daar op die ezel zit oom. Lot rijdt achter hem.”

Oom was nu dichterbijgekomen en riep: „Doen de grauwtjes het niet goed? We maken samen een ritje over het strand.”

„Fotograferen meneer? Direct klaar.”

„Ja . . . hè ja oom, een foto van mij op het ezeltje,” vleide Lot.

„Vooruit dan maar. Hans, kom jij hier bij de kop staan en houd de teugels vast.”

„Eén . . . twee . . . drie,” telde de fotograaf.

Toen gebeurde er iets wat Hans deed verstijven van schrik. Vlak langs hen liep zijn biologieleraar. Hans herkende hem eerst niet in zijn zwempak. Toen mijnheer Van Zanten iets tegen zijn kinderen riep, die een eindje verderop liepen, deed de bekende stem Hans opschrikken.

Oom Klaas was met Lot doorgesukkeld op de ezeltjes. Hans zag, hoe meneer Van Zanten lachend naar de dieren keek, die met hun luidruchtige vracht ook de aandacht trokken van andere strandbezoekers.

Van die gelegenheid maakte Hans gebruik om zich vliegensvlug om te keren. De leraar had hem niet herkend en dat was niet nodig ook. Hij hoefde niet te weten, dat dat wonderlijke heerschap op die ezel bij hem hoorde.

Op een draf liep hij naar de tent.

„Ik ga even naar het dorp, moeder, winkels kijken.”

„Dat is dom, jongen,” zei moeder. „In de stad zie je genoeg winkels, maar vandaag ben je aan het strand. Bovendien is het

koffietijd. Als oom en Lot terug zijn, gaan we gezellig de thermosfles leegmaken. Ik heb de kopjes al klaargezet. Je krijgt er een boterham bij."

„Ik heb nog geen zin in koffie," mompelde Hans. Dat ontbrak er nog maar aan, dat ze hier onder de ogen van mijnheer Van Zanten gingen zitten eten. Dan zou deze Hans zeker ontdekken.

Hans liep het duin op en kwam op de boulevard. Au, wat brandden die gloeiende stenen aan zijn blote voeten. Hij had ook niets geen zin om door die warme dorpsstraat te lopen. Liever ging hij maar wat boven aan het duin zitten.

Verdrietig liet hij zich in het zand zakken. Het liep mis met zijn prettige middag, waarvan hij zich zoveel had voorgesteld. Wat vervelend dat mijnheer Van Zanten nu ook juist deze middag hier was.

Hè, wat had hij een dorst! Wacht, daar zag hij op de boulevard een pomp. Hij boog zijn handen tot een drinkkom en dronk met lange teugen.

Daar kwam Lot ook aan draven. Een paar meisjes, die achter haar aan renden, bewezen, dat zijn zusje al vriendschap had gesloten.

„Hans, kom mee. Oom Klaas trakteert op ijs."

Langzaam daalde hij achter Lot en haar strandvriendinnen het duin af. Hij keek zó schuw rond, alsof hij iets op zijn geweten had. Zou de leraar ook op dit gedeelte van het strand zijn blijven zitten?

Toen hij hem niet direct zag, herademde hij weer. Het kon best zijn, dat hij alleen een strandwandeling had gemaakt. In ieder geval zou hij maar dicht bij de tent blijven en goed op-letten, of mijnheer Van Zanten niet te zien was.

„Ha Hans, waar heb jij toch gezeten?" riep oom onbewust van al de onrust, die hij veroorzaakt had.

„Ik heb een beetje hoofdpijn, oom. Ik blijf maar wat bij de tent zitten."

„Och wat, hoofdpijn! Toen ik zo oud was als jij, wist ik nog niet eens wat pijn was."

„Dan vergeet je zeker de buil, die je opliep, toen je van de bokkewagen viel,” plaagde moeder. „Och, och, wat ging je toen te keer.”

„Dat is nou het vervelende, als je iemand meeneemt, die je in je jonge jaren gekend heeft,” zuchtte oom Klaas. „Op iedere onnadenkendheid word je betrapt, zoals de klokkeluider zei, toen hij een week lang had vergeten aan het klokketouw te trekken.”

Ooms grapjes konden Hans niet meer in een betere stemming brengen. Zijn middag was bedorven. Hij wilde niet meer in zee en deed geen enkel spelletje mee met de anderen. Lusteloos hing hij maar in een stoel naast moeder.

's Avonds in de auto werd hij weer wat spraakzamer. Hij was blij, dat ze van het strand af waren zonder dat de leraar hen gezien had.

Het leek echter of Hans' zwijgzaamheid nu op zijn moeder overgeslagen was.

„Waarover pieker je, zus?” vroeg oom.

„Het lijkt misschien erg ondankbaar,” zei moeder, „maar vanmiddag heb ik pas gemerkt wat wij als zakenmensen eigenlijk te kort komen. We hebben weinig vakantie en kunnen bijna nooit samen uit.”

„Maar er is toch een winkelsluiting?” zei oom Klaas.

„Ja, maar dan is er toch weer geen geld om er met z'n allen op uit te trekken.”

Oom antwoordde niet veel, maar die avond, toen ze bij elkaar zaten, kwam hij op het onderwerp terug.

„Hans,” zei hij, „jij weet veel van aardrijkskunde af en je weet precies hoe ons landje er van a tot z uit ziet. Zoek nu eens een plaats uit, waar het heerlijk is om te kamperen. Jullie moeten er eens op uit met de vakantie.”

„Maar ik zou nooit kunnen kamperen met Robje,” zei moeder.

„We zouden jou ook helemaal niet meevragen,” plaagde oom.

„Ik heb een aardig plannetje bedacht. Als ik er nu eens een

week of wat op uit trek met Hans en Lot, dan zou jij wat rustig aan kunnen doen.”

„Maar het geld . . .”

„Zusje, ik heb een aardige spaarpot. Je wilt geen kostgeld van me aannemen. Ik moet alles goed maken met gunsten en gaven. Laat mij die vakantie nu eens betalen.”

„Als we jou niet hadden, Klaas,” zei vader en drukte hem ontroerd de hand, ten teken, dat hij met het plan instemde.

Hans had zich over de atlas gebogen en noemde de plaatsen op, waar het fijn zou zijn om te kamperen. In Friesland bij de meren of in Drente op de hei. In Gelderland op de Veluwe of helemaal in het zuiden van Limburg.

„We nemen nog geen besluit,” zei oom Klaas. „We kijken eerst de kat nog eens uit de boom.”

Toen Hans en Lot veel later dan anders naar boven gingen, bleven ze nog een tijdje babbelen over het kampeerplan.

„Het zou wel leuk zijn, als er nog een paar meedingen,” vond Lot.

„Guusje en Ru bijvoorbeeld,” vervolgde ze. „Maar dat durf ik niet te vragen.”

„Die kunnen hun moeder ook niet alleen laten,” zei Hans. „Ze huren meestal een huis aan zee.”

In bed bedacht Hans nog eens, dat oom reuze was. Zó! Hij stak zijn duimen op. Alleen bleef het jammer, dat je niet met hem voor de dag kon komen. De jongens praatten gelukkig niet meer over oom Klaas. Ru ook niet. Hij had hem zó lang ontwijkend geantwoord, dat Ru er niet meer over repte naar zijn huis te komen. Het was ook net of Ru de laatste tijd meer aansluiting zocht bij de andere jongens. Hij dacht natuurlijk, dat Hans liever niet met hem omging. Hans nam zich voor volgende woensdag naar de flat van Ru te gaan. Daar was het gezellig en daar kwam niemand erachter, dat wat hij over zijn oom had verteld, niet waar was.

9. HANS HEEFT EEN ONGELUKJE

„Hans, toe dan toch, let op je beurt.”

De klas had gymnastiekles en op het rooster stond hoogspringen. Hans kreeg een duw in zijn rug en nam een aanloopje. Eén... twee... drie... zou hij het nog halen? Er waren al zoveel jongens afgevallen.

Nee, hij sprong tegen het touw.

„Mis poes,” lachte Ru, die ook al afgevallen was.

Hans bukte zich en voelde aan zijn enkel.

„Heb je je pijn gedaan?” vroeg Ru.

„Ja, ik heb net een gevoel, of ik bij het neerkomen mijn voet verzwikte, maar toch kan ik er nog wel gewoon op staan.”

Hans hoefde het niet zo erg spijtig te vinden, dat hij mis gesprongen had, want de tijd was om en de strijd bleef onbeslist.

Toen hij van het gymnastieklokaal naar boven liep, begon zijn enkel heel erg te steken. Hij hinkte om de pijn niet te voelen en toen hij een halfuurtje in de bank gezeten had, zwol zijn voet zó op en kreeg hij zulke steken, dat hij niet stil kon blijven zitten.

Mijnheer Van Zanten, die juist les gaf, bekeek de gezwollen voet.

„Dat is een verstuiking, jongen. Heb je het niet gevoeld op het moment, dat het gebeurde? Ja, ja, je had toen een gevoel, of je enkel alleen maar zwikte. Dat kan heel goed. Probeer eens, of je erop staan kunt.”

Hans richtte zich op, maar plofte met een kreun in zijn bank terug. O, wat deed die voet een pijn.

De leraar krabde zich eens achter het oor. Tja, wat moest hij met de jongen beginnen? Hoe kwam hij naar huis?

Ru wist raad. „De conciërge heeft een karretje op vier wielen, meneer. Daar zou Hans best in kunnen zitten. Ik breng hem dan later zijn fiets wel thuis.”

De klas lachte, maar mijnheer Van Zanten scheen het idee nog niet zo dwaas te vinden.

„Goed Ru, ga jij dan maar eens vragen, of we die jeep mogen

lenen en vraag meteen, of de conciërge denkt, dat het karretje sterk genoeg daarvoor is. Als het wagentje voorstaat, zal Jan Goorhuis je helpen Hans naar huis te brengen. Twee postpaarden zijn, dunkt me, genoeg.”

Vijf minuten later zat de invalide in zijn wagentje. Ru duwde en Jan Goorhuis trok de wagen. Mijnheer Van Zanten en de klas keken de optocht na.

„Nou Hans, ik vind het sneu, dat je je voet bezeerd hebt, maar als je het mij vraagt, heb ik liever een uitgangetje met jou, dan dat ik me in de wet van Boyle verdiep,” grinnikte Ru.

„Laten we dan niet zo hard lopen, anders zijn we veel te vlug terug,” stelde Jan voor.

„We leveren Hans in de winkel af,” zei Ru, „en het moet al heel gek gaan, als we daar niet even blijven hangen. Hans heeft zulke mooie konijnen.”

Hans schoof heen en weer in zijn wagentje, maar het was nu niet in de allereerste plaats de pijn, die hem zo onrustig maakte. Wild tolden de gedachten in zijn hoofd rond. Stel je voor, die jongens mee in huis! Nu zou Ru zijn oom zien en misschien liep deze nu nog wel in zijn overhemd rond. Hij was gewend 's morgens moeder wat te helpen en bond dan voor de grap een schortje voor. Zijn oom, de kapitein van de grote vaart, met een schortje voor!

Toen zij in de straat kwamen, waar Hans woonde, zei hij met een schorrije stem: „Zeg lui, luister eens . . .”

Boem, het karretje werd met zo'n smak neergezet, dat Hans kreunde van de pijn.

„Jullie moeten . . . ik ben bang dat . . . moeder is zo schrikkerig . . . ik wilde liever uitstappen en zelf naar huis zien te lopen.”

„Je vader staat in de winkel. Die ziet je het eerst en mannen schrikken niet zo gauw.”

„Vader mag helemaal niet schrikken,” stotterde Hans en liet in het midden waarom niet.

„Nu ja, zoals je wilt,” zei Ru wat strak. Hij kon met geen mogelijkheid begrijpen, waarom Hans hem niet meer bij hem thuis

wilde hebben. Het lag er dik bovenop dat hij hem niet meer als vriend zocht.

Op de door Hans aangegeven plek hielpen Ru en Jan hun schoolkameraad uitstappen. Met geen mogelijkheid kon hij echter op zijn voet staan. De jongens brachten hem naar de huizenkant en leunend op de vensterbanken hinkte hij naar de winkeldeur.

Met een glimlachje op zijn wit gezicht wuifde hij nog eens naar zijn klasgenoten. „Dag hoor, en bedankt voor het wegbrengen.” Juist bijtijds waren ze om de hoek verdwenen, want oom Klaas kwam een luchtje scheppen in de buitendeur.

„Maar jongen, wat is dat nou?”

„Ik heb mijn voet verstuikt,” klaagde Hans.

Hij sloeg zijn armen om de hals van zijn oom en liet zich naar de kamer dragen. Vader en moeder waren er ook bij gekomen. Moeder knipte de kous los van de dikke gezwollen voet en oom deed er handig een voorlopig nat verband om.

„Het is een schandaal, dat ze de jongen niet even thuisgebracht hebben,” blafte hij.

„Ze hebben me tot bij de deur gebracht.”

„Dan hadden ze ook wel even verder kunnen komen,” vond vader.

„Ze moesten weer gauw naar school terug. Ze hadden biologie en die les wilden ze niet verzuimen.”

Oom had pret. „Een paar jongens, die haast hebben om in school terug te komen! Dat is het nieuwste. De jeugd van tegenwoordig is anders dan vroeger.”

Hans lachte wat zuur. Hij beseftte, dat hij met zijn leugens steeds meer in het nauw kwam. Bovendien schaamde hij zich heel erg. Oom was zo goed voor hem. Hij had zich vlug aangekleed en was weggegaan om een tros druiven voor Hans te halen.

„Hier, dit is bedoeld als een pleister op de wonde en hier heb je ook een fijn Indianenboek, dan vergeet je die nare enkel.”

Vader, die een E.H.B.O.-diploma had, legde eerst nog een steviger verband om de enkel.

Hans begon te lezen en oom kreeg gelijk. Door de spannende avonturen vergat hij niet alleen de enkel, maar ook de andere narigheid.

De fiets werd niet teruggebracht door Ru, maar door een jongen uit een andere klas. Ru had begrepen, dat Hans hem liever niet bij zich thuis wilde zien.

10. OP ZIEKENBEZOEK

„Weinig zieken vandaag,” zei mijnheer Van Zanten, de absentielijst doorkijkend. „Een paar grieppatiënten en Hans met zijn zere voet.” Hij keek de klas eens rond. „Jongens, wie kan me vertellen, hoe het met die verzwikte enkel staat?”

Niemand gaf antwoord.

De leraar schudde het hoofd. „Is er nog niemand van jullie bij hem thuis geweest? Dat vind ik niet erg hartelijk. Ru Stoevelaer, jij en Hans zijn toch vrienden, hè? Je hebt hem nog wel thuisgebracht.”

Ru kreeg een kleur. Hij wilde niet precies zeggen, hoe de vork aan de steel zat. Misschien verbeelde hij het zich ook maar, dat Hans zo vreemd had gedaan. Hij zou ook niet weten wat hij misdaan had. Moeder en Guusje hadden ook al gezegd, dat het onhartelijk van hem was om Hans niet eens op te zoeken. „Jullie moeten elkaar niet in de steek laten, jongelui. Ru en Jan Goorhuis gaan maar eens op ziekenbezoek en brengen me verslag uit.”

„Oké meneer,” zei Jan en knikte Ru toe. „Moeten we soms nu direct gaan, meneer?”

„Nee,” lachte mijnheer Van Zanten. „Jullie zijn me al te ijverig. Het is vandaag woensdag, dus je hebt vanmiddag alle tijd.”

„Ik kom je vanmiddag halen,” beloofde Jan Ru. „En laten we

niet vergeten Hans onze agenda's te laten zien. Hij komt anders veel te veel achter."

„k Ga vanmiddag naar Hans van Weert, moeder," zei Ru.
„Ik ook," zei Guusje, „Lot heeft me al een paar keer gevraagd."
„Ik vind, dat je wel eens eerder naar je vriendje toe had mogen gaan," vond moeder.

„'t Was net, of hij mij liever niet vroeg, nadat zijn oom er was," weifelde Ru.

„Onzin," zei mevrouw Stoevelaer. „'t Is te begrijpen, dat ze de eerste tijd geen pottekijkers nodig hadden, maar nu je vriendje een zere voet heeft en de oom wat ingeburgerd is, moeten jullie erheen gaan. En vergeet niet wat sinaasappels voor hem mee te nemen."

„Lot heeft me trouwens gevraagd," zei Guusje.

Om drie uur floot Jan Goorhuis de eerste regels van het bekende Piet Hein-lied, de herkenningmelodie van de klas, en even later waren ze met z'n drieën op weg. Dwars door de drukke stad fietsten ze naar In de gouden olifant.

„Hier is het, hè?" zei Jan. „De winkel is gesloten. Waar moeten we onze fietsen laten?"

„Achterom," zei Ru, die al een beetje wegwijs was. „De vorige keer hebben we ze daar ook gestald."

„Goed zo, want ik heb geen slot op mijn fiets," zei Jan en volgde Ru en Guusje door de gang naast de winkel.

Guusje liep voorop. Zij opende de poort en klopte op de keukendeur. Die ging open en daar stond oom Klaas. Hij zag er wel wonderlijk uit. Over zijn kale schedel had hij een zakdoek gelegd, waarvan de vier hoeken bijeen geknoopt waren. Hij liep in zijn overhemd en wreef zich de ogen uit.

„Goeiemiddag jongelui," zei hij en trok aan zijn eigengemaakt kalotje. „Jullie ruiken zeker de thee, die ik aan het zetten ben."

„We komen naar Hans kijken," zei Ru, die zich afvroeg wie dat vreemde kleine mannetje toch wel kon zijn.

Oom Klaas deed een stap op zij. „Ah zo, ziekenbezoek voor

Hans? Nou, ik moet jullie eerlijk zeggen, dat ik jullie al eerder verwacht had. In mijn jonge jaren hingen we als klitten aan elkaar met en zonder zere enkels. Maar alla, ga maar naar binnen. Mijn zus en haar man gebruiken de vrije middag om zèlf te winkelen."

„O maar dan bent u de oom van Hans,” riep Ru.

„Dat ben ik in hoogsteigen persoon en als je het leuk vindt, mag je mij ook wel oom Klaas noemen.”

De jongens gaven de kleine man de hand en Ru dacht: Ik had me een heel andere voorstelling van zo'n kapitein gemaakt en dan nog wel een kapitein van een groot schip, maar ik vind hem een aardige man. Een echte zeerob.

Hans, die het gesprek woord voor woord gehoord had, zat met een hoogrode kleur recht op de divan. Zijn voet lag gezwachteld rechtuit.

„Ha die Hans! Jô, hoe is het ermee?” riep Ru. „Hier zijn Jan Goorhuis en Guusje ook.”

Hij legde de sinaasappels op het tafeltje, dat bij de divan stond.

„'t Gaat wel goed met me . . .” stotterde Hans.

„Babbelen jullie maar wat, dan zal ik een glas limonade halen. Dat heb je misschien net zo lief als thee,” zei oom.

Guusje had Robje op haar schoot genomen.

„Hij kent me nog,” riep ze.

Robje kraaide van pret en greep naar haar kralen.

Oom kreeg schik in het bezoek. Toen hij de limonade gebracht had, zei hij: „Nu is er leven in de brouwerij en dat vind ik gezellig.”

„Zet u uw muts toch af,” zei Lot en trok aan de zakdoek.

Oom schoot in de lach en borg zijn eigengemaakte petje weg.

„Jullie hebben gemakkelijk praten,” zei hij, „maar die vliegen steken allerakeligst. Ik heb nog liever te doen met die griezelspinnen van Afrika. Die kruipen tenminste niet over je kale bol.”

„Bent u in Afrika geweest, meneer . . . eh . . . oom Klaas?”

„Mijn halve leven gezeten. Alleen een beetje griezelig. De slangen kruipen maar zo over de straten, hè Lot? En als je 's mor-

gens het hoofd buiten de deur steekt, kan het zijn, dat je ineens in de woedende ogen van een tijger kijkt."

„Je kunt oom Klaas nooit geloven, hoor,” lachte Lot.

Jan, die graag wilde dat Hans' oom verder ging met vertellen, vroeg geamuseerd: „En wat doe je dan, als je zo'n tijger ziet?”

„Nou, dan zeg je: O pardon, koning der dieren.”

„Zo heet de leeuw,” lachte Lot.

„De tijger, die langs mijn huis kwam, had dezelfde achternaam,” zei oom lachend. „En ik zei: O pardon, ik wilde net een luchtje scheppen, maar na u alstublieft.”

„En waar blijven die tijgers dan?” vroeg Lot.

„Dat ligt eraan, meisje. Als er voedsel genoeg is, nemen ze een retourkaartje naar de wildernis, maar anders gaan ze aan de halte van één der grote mailboten zitten wachten. Dan denken ze: Kom, laten we ons maar laten inschepen voor Artis. Vrije overtocht en een warme stal. En dan kan Lot zo af en toe eens naar me komen kijken.”

Jan en Ru lachten, dat ze schudden. Ach, dacht Ru, ik heb me zo'n kapitein wel heel anders voorgesteld, maar wat een enig leuke man is dit.

Tingelingeling . . . daar ging de bel. De kruidenier en zijn vrouw kwamen thuis en brachten nog meer bezoek mee. Het was mijnheer Van Zanten, die de kamer binnenstapte.

„Zo patiënt,” begroette de leraar eerst Hans, „hoe gaat het met de zere voet? Dat is flink aangekomen, hè?”

Dan wendde hij zich naar Ru en Jan. „Zo, zijn jullie er ook? Ik kwam eens kijken, of jullie je belofte wel gehouden hebben.”

Oom Klaas was stilletjes de kamer uitgegaan en kwam even later terug, keurig gekleed in een blauw pak. Hij knipoogde tegen Hans, of hij zeggen wilde: Alsjeblieft, Hans, je moet niet denken, dat ik niet weet, hoe het hoort.

Er werd nog even over Hans' voet gepraat, toen wendde de leraar zich tot oom Klaas.

„Straks, toen u zich voorstelde, heb ik uw naam niet goed verstaan. Bent u een familielid en hier gelogeerd?”

„Ik ben een broer van Hans' moeder,” zei oom. „Nee, gelogeerd ben ik hier eigenlijk niet. Ik ben nog wel eens van plan weg te gaan, maar voorlopig heb ik hier zo'n beetje mijn tehuis gevonden. Ik heb al zoveel jaren gezworven en nu ben ik heel blij eens vaste voet aan wal te hebben.”

Mijnheer Van Zanten riep: „Och, maar dan is u die meneer van het krokodilleëi en van de haaietanden.”

Oom Klaas, die nooit kon laten grapjes te maken, zei: „Hoor je dat, Lot? Mijnheer Van Zanten noemt mij de meneer met de haaietanden.”

„Oom heeft nog nooit een haai gezien,” lachte Lot.

„O nee?” zei oom Klaas. „Dan zal ik je vertellen, dat ik wel eens tussen een troep haaien gezwommen heb.”

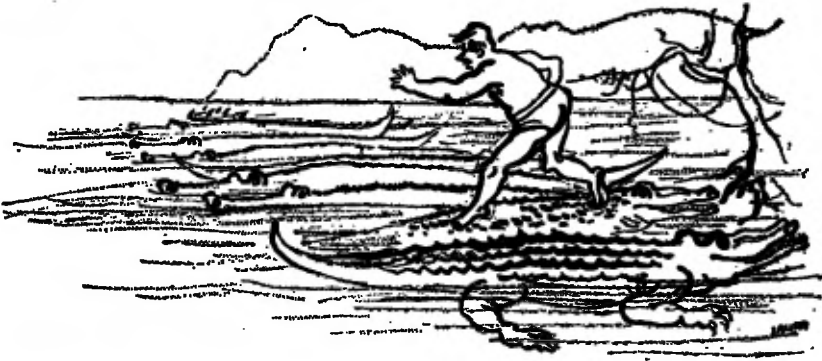
Hij gaf de leraar een olijk knipoogje, die onmiddellijk in het komplot was.

Oom vervolgde: „'t Was in de baai van Messina.”

„Dat is de Straat van Messina en die ligt in Italië,” zei Jan Goorhuis, die Ru kneepjes in de arm gaf van pret.

„Ik kan me natuurlijk vergissen en dan was het een andere baai. Maar om op mijn verhaal terug te komen: ik wilde zwemmen en om in die baai te komen, moest ik over een brug. De planken van die brug deden me pijn aan mijn blote voeten. Hè, dacht ik, maken ze hier bruggen van leer? En daar begint me één van die planken te wiebelen. Ik keek nog eens goed en wat denken jullie? Ik keek pardoes in een wijd geopende krokodillebek.” „Was u over de ruggen van een rij krokodillen gelopen?” vroeg de leraar met een strak en ernstig gezicht.

„Ja meneer. Ze lagen zeker te maffen en hadden niet in de gaten, dat er zo'n lekker boutje voor het grijpen liep. Ik was zo van die brug af. De bovenkant van die gapende krokodil gebruikte ik als wipplank en dook in het water. Een meter of vijftig verder kwam ik weer boven in vrij zwemwater en daar kwam toen ineens die school haaien aanzetten. Nou, die zagen er lang zo slaperig niet uit als de krokodillen.”

„Ik ben wel nieuwsgierig te weten te komen wat u toen deed, meneer,” zei Ru.

„Ik haalde een stukje spek uit mijn zak en hield het de dichtstbijzijnde haai voor.”

„Hè,” riep Lot, „u zwom en in een zwempak zitten geen zakken.”

Jan klapte in de handen. „Ja, oom Klaas, nu zit u in de val.” „Niks hoor, jongmens. Ik zwom daar altijd gewoon in mijn pak. Maar Lot moet me niet telkens in de rede vallen, want al gelooft zij me niet, de jongens zijn erg nieuwsgierig hoe die haai-geschiedenis afliep.”

„En ik ook,” zei mijnheer Van Zanten.

„Die haaien lustten zo graag spek,” vervolgde oom Klaas, „dat ze allemaal beten naar dat lekkere hapje. Ze kregen ruzie onder elkaar en ik maakte van die gelegenheid gebruik om er tussen uit te gaan. En raad nu eens welke weg ik nam?”

„Over de krokodillebrug,” zei Ru.

„Ja, daar dacht ik toen ook even over, maar ik wist niet, of die beesten nog zo slaperig waren. Nee, ik zag dat ik vlak bij een schip was. Ik klom aan boord en wat denken jullie?”

„Het was uw eigen boot,” raadde Ru. „De boot, waarop u kapitein was.”

„Ho, ho,” lachte oom Klaas, „zo ver heb ik het nooit gebracht, hoor. Ik ben nu niet bepaald jongmaatje gebleven, maar kapitein!”

Hans durfde niet opkijken. Nu was zijn leugen uitgekomen. Tijdens het verhaal was hij alles vergeten, maar nu hij zo opeens op zijn leugens betrappt werd, durfde hij zijn ogen niet opslaan.

Mijnheer Van Zanten redde Hans uit de pijnlijke situatie. Hij schoof zijn stoel wat dichterbij die van oom Klaas en begon te vertellen over zijn reizen.

Oom Klaas, die heus nog wel wat anders kon dan sterke verhalen opdissen, vertelde op zijn beurt de leraar van zijn reizen in de tropen en antwoordde hem op veel vragen.

Hans had ondertussen met zijn vriendjes over school gebabbeld en zijn huiswerkagenda bijgewerkt.

Het sloeg zes uur, toen de leraar verschrikt opsprong.

„Nee maar, daar heb ik me even een paar uur hier gezeten. Hoe is het mogelijk! Je wordt maar gauw beter, hoor Hans! En als het niet zo vlug gaat, kom ik nog eens babbelen. Ik heb me geen ogenblik verveeld.”

„En ik kom terug, of je beter bent of niet,” riep Ru. „Ik ben per slot van rekening je vriend.”

Toen de visite verdwenen was, wreef oom Klaas zich in de handen.

„We hebben een fijne middag gehad, hè Hans?”

Hans zei niet veel. Hij bleef stil tot hij naar bed ging. Oom hielp hem de trap op en vroeg bezorgd: „Je hebt toch niet méér pijn, hè jongen? Anders moet er maar eens een dokter komen.”

„Nee oom, heus niet. Het doet al niet meer zoveel pijn, als ik erop ga staan.”

Toen oom weggegaan was, dacht hij na. Nu wist Ru, dat hij gelogen had en dat hij zich voor zijn oom geschaamd had. Wat zou hij zeggen, wanneer hij weer op school was? Zou hij zeggen, dat hij echt had gedacht, dat oom kapitein was geweest op een schip? Nee, dan begon hij weer met leugens en wat had hij het

zichzelf moeilijk gemaakt voor niets. De leraar en de jongens hadden oom Klaas erg aardig gevonden.

Moeder kwam nog even kijken, voor ze naar bed ging.

„Heb je je avondgebed niet vergeten, Hans?” vroeg moeder.

Nee, Hans had niet vergeten te bidden, maar zie je, vanavond was het zo moeilijk. Hij wilde de Here Jezus zeggen, dat hij het zo naar vond, dat hij zo trots was geweest, maar hij kon er zo moeilijk woorden voor vinden.

Nadat hij nog eens gebeden had, werd hij rustiger. Als hij met Ru alleen was, zou hij zeggen, dat hij opgeschept had.

En toen kon hij weer rustig slapen.

11. HET VERHAAL VAN MIJNHEER VAN ZANTEN

„Ha, daar hebben we Hans. Weer helemaal beter, jongen? Ik had die paar weken voor de grote vakantie er ook maar bij genomen.”

Hans lachte. Hij wist wel, dat deze repetitie-weken van groot belang waren en thuis had hij flink gestudeerd. Dat wist de leraar wel, want hij was nog een keer op ziekenbezoek geweest.

Tijdens de pauze bleef Hans in het lokaal. Zijn enkel was nog wat gevoelig en hij wilde niet meedoen aan wilde spelletjes.

Ru bekeek een gespikkelde schelp, die zijn vriendje van oom Klaas had gekregen. Als je die aan je oor hield, kon je er een geruis in horen, of je dicht bij de zee stond.

„Wat moet je blij zijn met zo'n oom,” zei Ru.

Hans keek op. Stak Ru de gek met hem?

„Je weet heel goed,” begon hij zonder op te kijken, „dat ik... dat oom...”

Ru lachte en gaf hem een vriendschappelijke por in de rug.

„Ach jô, je hoeft niets te zeggen. We doen allemaal wel eens

een beetje dik. Het voornaamste voor ons is, dat we jouw oom allemaal een fijne vent vinden.”

„Lot en ik gaan met hem kamperen. Oom heeft geschreven naar een boerderij.”

De pauze was om en mijnheer Van Zanten kwam binnen. Hans had een heerlijk gevoel nu hij het allemaal uitgepraat had met Ru. Het was net, of hij nu pas echt blij kon zijn met zijn oom. Toch bleef er in zijn hart nog wat schaamte tegenover zijn leraar, want hij begreep heel goed, dat deze hem ook doorzien had.

Een paar dagen later hield mijnheer Van Zanten hem bij het uitgaan van de school terug.

„Ik moet jouw kant uit, Hans. Ben je op de fiets?”

„Ik wil wel een eindje met u meelopen, meneer.”

„Als dat kan om je voet, dan graag. Houd mijn tas eens even vast.”

Hans wachtte op de leraar. De tas bond hij op zijn bagagedrager.

Mijnheer Van Zanten legde onder het lopen zijn hand vertrouwelijk op Hans' schouder.

„Jongen,” zei hij, „ik val misschien een beetje met de deur in huis, maar ik moet je eens wat vertellen uit mijn jeugd, waar jij je voordeel mee kunt doen. Ik ben geboren in Rotterdam. Mijn vader was ergens op kantoor. Ik had nog vier zusjes en een broertje. Er was bij mij thuis veel ziekte en mijn vader verdiende niet zoveel, dus erg breed hadden wij het niet. Toen ik twaalf jaar was, moest ik van school af, omdat ik moest gaan verdienen. Vader zei, dat ik jongste bediende zou moeten worden op het kantoor waar hij werkte. Ik studeerde graag, maar zag wel in, dat mijn vader geen mogelijkheid zag me langer op school te laten. Studiebeurzen werden er toen nog niet gegeven. Ik heb veel verdriet gehad in die dagen. En toen, nog vóór ik van school was, vertelde vader me, dat ik naar de kweekschool mocht. Boeken, schoolgeld, ja zelfs mijn kleren werden betaald en mijn moeder kreeg nog een toelage, omdat ze mijn loon moest der-

ven. Vader zei, dat hij me niet mocht vertellen wie mijn studie mogelijk had gemaakt. Ik brak er mijn hoofd ook niet over. Rijke familie hadden we niet. De enige, die ons bezocht, was moeders zuster, een eigenaardig boerenvrouwkje, dat in één van de omliggende dorpen woonde. Zo af en toe kwam ze eens bij ons in haar dorpse klederdracht met een biezen mandje aan haar arm. Op een keer kwamen wij uit de kweek. Het was midden in de winter en er lag een dik pak sneeuw. Glijdend en elkaar met sneeuwballen bekogelend, gingen we naar huis. En kijk, midden in een drukke straat zagen we een oploop. Nieuwsgierig drongen we door de mensen heen. Een jongen had een sneeuwbal gegooid naar een boerenvrouwkje en haar aardig geraakt. Hij had in haar mandje gemikt en het gele eierstruif droop langs haar zwarte mantel. Vriendelijke voorbijgangers hadden de jongen een uitbrander gegeven, maar ze durfde geen stap meer verzetten. Je hebt zeker al begrepen, wie dat vrouwkje was, hè? Het was mijn tante Annemie, zoals ze heette. Even vlug als ik haar gezien had, zag zij mij. Haar rimpelgezichtje klaarde op. „Daar is mijn neefje,” riep ze. „Nu kom ik wel goed thuis.” Op hetzelfde ogenblik hoorde ik één van mijn klasgenoten zeggen: „Gemeen hè, om zo'n armoedige stakkerd te grazen te nemen.” En weet je wat ik deed, Hans? Ik trok me vlug terug tussen de mensen en liep door. Mijn vrienden hadden moeite me bij te houden. Ik deed net, of ik haar niet kende, want ik schaamde me voor een tante, die er zo raar uit zag. Langzaam liep ik verder naar huis. Straks zou tante Annemie thuis komen en me verwijten, dat ik zo laf doorgelopen was. Ik had me geen zorgen hoeven te maken, Hans. Ze verscheen die avond niet, ze verscheen nooit meer. Ze is op weg naar ons huis uitgeden en zo lelijk terechtgekomen, dat ze niet meer bij kennis is gekomen en aan de gevolgen van haar val overleed. Nu kon ik rust hebben, hè? Ze had vader en moeder niet meer kunnen vertellen, hoe laf ik me had aangesteld. Hoe ik haar mijn jonge sterke arm als steun geweigerd had. Nee Hans, ik had rust noch duur meer. Tot in mijn dromen zag ik die blik uit die oude ang-

stige ogen. Moeder merkte, dat ik stil was en praatte met me. Ik heb mijn verdriet bij haar uitgesnikt en haar alles verteld. Moeder heeft met me gebeden, Hans. Ik zag in, hoe ik gezondigd had door mijn hoogmoed. Maar toen kwam de ergste straf. Moeder vertelde aan vader, hoe ik me misdragen had en hij zei me, dat het tante Annemie was geweest, die mijn studie mogelijk had gemaakt. Tante Annemie, die zo eenvoudig leefde, had wat geld gespaard en ze had dat tot mijn beschikking gesteld onder voorwaarde, dat ik het niet mocht weten tijdens haar leven. Begrijp je, Hans, wat een wroeging ik voelde? Ik heb geen directe straf van vader gehad en God heeft me vergeven. Maar vergeten heb ik het mijn leven niet meer.”

Ze waren tot vlak voor In de gouden olifant gekomen. De leraar bleef staan. Hans stond voor hem en keek naar zijn schoenen. O, hij had de les heel goed begrepen, maar wat moest hij zeggen?

Mijnheer Van Zanten gaf hem een vriendschappelijk klopje op de schouder.

„Zo, dat was mijn preek. De toepassing maak je zelf maar. We hebben elkaar best begrepen.”

Ja, ze hadden elkaar begrepen.

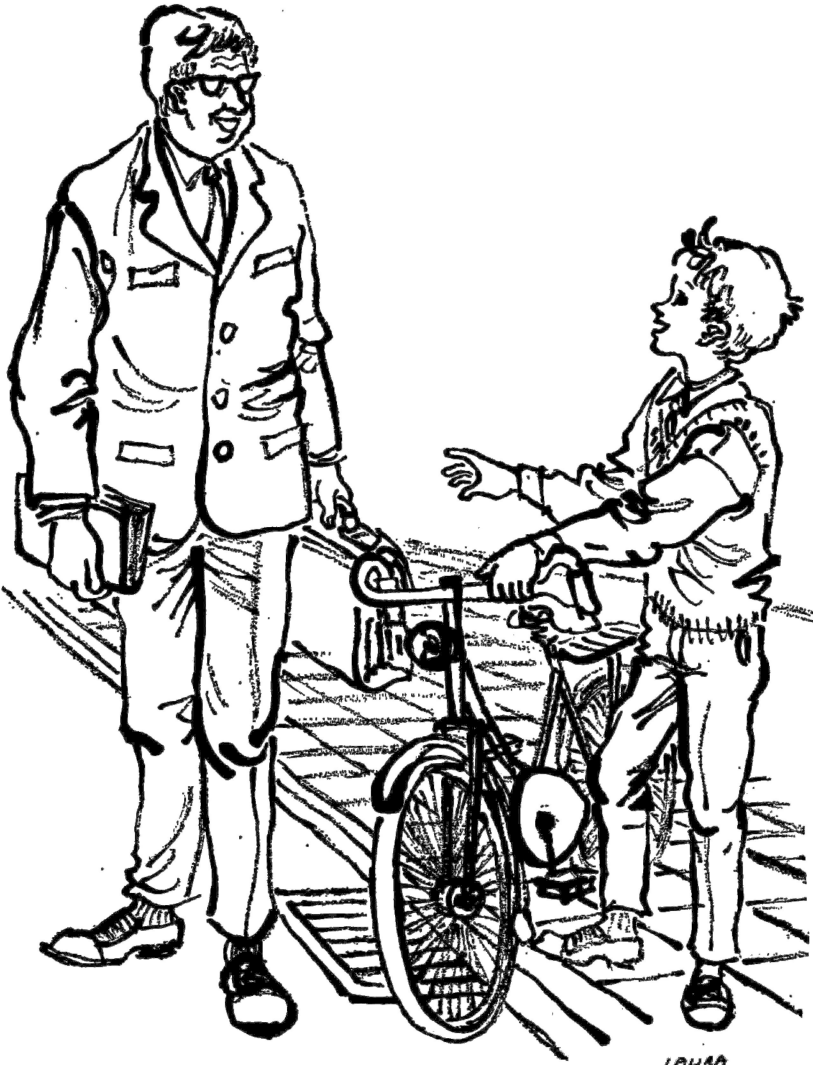
„Gaat u mee naar binnen, meneer?”

„Nee Hans, dit keer niet, maar doe de groeten aan je ouders en aan je oom.”

Dat deed Hans en hij ging naar oom toe en omhelsde hem erbij.

„Ho, ho,” zei oom Klaas, „vreemde jongen toch.”

Ja, oom kon niet weten, waarom Hans vandaag zo extra blij was. Het verhaal van de leraar had hem veel geleerd, maar ook bewezen, dat nu alles goed was tussen hem en mijnheer Van Zanten.

12. OOM HEEFT VAKANTIEPLANNEN

„Mams, ik heb reuzehonger. Krijgen we vanmiddag iets wat ik erg graag lust?”

„Ja, spruitjes,” plaagde mevrouw Stoevelaer.

„Spruitjes, oei-oei-oei,” klaagde Ru en wipte vlug de keuken in om te kijken wat de pot schafte. „Mmm, sla en appelmoes.”

„En daar ben ik nu weer niet zo weg van,” klaagde Guusje.

„En toch heb ik een heerlijke verrassing voor jullie,” zei mevrouw Stoevelaer. „Dek maar vlug de tafel, Guusje.”

„Soms aardbeien met slagroom toe?” giste deze en spreidde het tafellaken over de tafel.

Moeder vertelde niets tot ze aan tafel zaten. Toen nam ze uit haar tas een enveloppe.

„Een luchtpostbrief! Nieuws van vader!”

„Ja kinderen, en erg gróót nieuws. Hij komt naar Holland.” Vader thuis met de grote vakantie.

„Hoi, hoi,” riep Ru, „nu kunnen we heerlijk met ons vieren naar zee.”

Maar moeders gezicht betrok.

„Luister eens, kinderen,” zei ze, „je vader komt niet helemaal voor zijn plezier naar huis. Hij is wat overspannen — nee, schrik nu maar niet, het is heus niets ernstigs — maar het is wel nodig, dat vader er eens helemaal uit is.”

„Wij kunnen toch wel heel rustig zijn.”

„Vader schrijft mij, dat hij kamers in een hotel heeft besproken in Zwitserland in een heel klein dorp. Het zou te duur zijn om er met z'n vieren heen te gaan.”

„En nu worden wij hier maar ergens in het land weggestopt.”

„Hè toe nou, Ru, zeg niet zulke nare dingen. Als vader nu toch rust nodig heeft,” suste Guusje.

„Misschien vraag ik wel, of Koosje jullie wil herbergen.”

Ru lachte alweer. Koosje was hun vroegere dienstmeisje. Ze was nu getrouwd en als de kinderen erheen gingen, bakte ze

spekpannekoeken en liet hen zoveel eten en drinken als ze wilden.

„Enfin, we denken er nog wel eens over. Vader kan zaterdag al hier zijn en dan duurt het nog wel een paar weken, eer we vertrekken.”

„Zeg Ru, wat zet jij voor een oorwormengezicht?” riep Hans, toen hij zijn schoolkameraad 's middags het plein op zag komen.

„Vader komt thuis.”

„Nou jô, wat een reuzenieuws. Ik zou . . .”

„Vader is ziek.”

Daar schrok Hans van en hij vroeg: „Toch niet erg?”

„Nee, helemaal niet. Hij gaat naar Zwitserland voor een rustkuur en moeder gaat met hem mee en wij . . . Nu, wij worden ergens ondergebracht. In een pension aan zee.”

„Toch enig, jô!”

„Ja, enig . . . Toen we een jaar of acht waren, hebben Guusje en ik er ook eens gebivakkeerd. 's Morgens allemaal netjes samen met een schepje naar het strand en 's avonds bijtijds naar bed.”

„Nou ja, dat zal wel een kinderpension geweest zijn.”

Die middag, toen Hans thuiskwam, vertelde hij het nieuws aan zijn moeder.

„Guusje vindt het lang zo erg niet,” zei Lot. „Ze heeft mij ook het nieuws verteld. Ze zegt, dat het voornaamste is, dat haar vader beter wordt.”

„Maar het blijft sneu voor Ru en Guusje, dat hun vakantie zo'n beetje in het water valt.”

„Wiens vakantie valt in het water?” vroeg oom Klaas, die juist binnenkwam.

Hij luisterde naar het verhaal, dat Lot deed en keek zijn zuster eens aan.

„Kijk eens,” zei hij met een olijke knipoog, „mevrouw Stoevelaer heeft op kleine Robje gepast, toen jullie mij van de boot moesten halen. Het zou redelijk zijn, als wij nu op onze beurt voor Guusje en Ru zorgden, als hun ouders uitgaan.”

Lot en Hans keken elkaar aan.

„Waar zouden ze dan moeten slapen?” vroeg Hans.

„En wat zouden de kinderen hier voor vertier hebben?” zuchtte moeder.

„Maar ze vinden het hier altijd erg leuk,” riep Lot.

„Ja, maar Hans kan niet altijd voor Ru zijn trein laten draaien en naar de konijnen kijken gaat ook niet. En het zou Guusje ook gaan vervelen de hele dag met Robje te spelen.”

„Maar wie zegt, dat de kinderen hier zouden moeten blijven? Ik zou hen mee uit willen nemen met Lot en Hans, dan hebben die twee ook aanspraak. Het zou niet meevallen de hele dag op te moeten trekken met zo'n oud eigenaardig mannetje als ik.”

„O oom Klaas!” Lot smoorde hem haast in een omhelzing.

„Ja Klaas,” lachte moeder, „nu moet je de kinderen ook maar vertellen waarom je een week geleden een dag op reis bent geweest.”

„Vooruit dan maar,” zei oom Klaas. „Maar alsjeblijft geen nieuwe omhelzingen, Lot! Ik zou het er benauwd van krijgen.”

Lot beloofde, dat ze haar leven zou beteren en oom Klaas vertelde: „Ik had in de krant een advertentie gelezen, dat er ergens in Gelderland, in Stanlo, plaats was op een boerderij. Ik wilde jullie meenemen om je moeder eens wat rust te gunnen, zie je. Het is een aardige kleine boerderij, maar er waren eigenlijk maar drie goede slaappleaatsen. Eén daarvan was een flinke bedstee in de pronkkamer. Jullie zijn te groot om bij elkaar te slapen, maar Guusje en Lot zijn niet zo groot. Die zouden samen best in de bedstee kunnen slapen.”

„En ik dan?”

„Als we nu een tweepersoonstent hadden, zouden de jongens buiten kunnen slapen.”

„Ru heeft een tent,” zei Hans, „ik weet het zeker. Mag ik hem even opbellen, moeder?”

„Wacht nu eens even, opgewonden standje,” zei moeder. „We moeten eerst het plan in kannen en kruiken hebben en dan is

het wel zo netjes, dat ik zèlf mevrouw Stoevelaer opbel en haar het voorstel doe."

„Hè, doet u het dan vanavond nog? Dan kunnen we er tenminste morgen over praten," vroeg Lot.

„Ja, dat is een goed plan," plaagde oom. „En dan alsmaar babelen onder de les."

Mevrouw Stoevelaer werd diezelfde avond nog gebeld, want oom behoefde niets anders te doen dan te schrijven, dat hij voor een paar weken zijn intrek op de boerderij zou nemen met vier personen.

Ru's moeder nam het voorstel met beide handen aan. Wat waren haar kinderen blij! Vader en moeder zouden naar Zwitserland kunnen gaan en zij zouden vast en zeker een fijne vakantie hebben.

In de tent was wel plaats voor vier, maar oom Klaas zei, dat hij genoeg in de buitenlucht gebivakkeerd had. Hij wilde in een bed slapen.

„Ik zal trouwens heel erg uitgerust moeten zijn iedere morgen om overdag voor kok te kunnen spelen," voegde hij eraan toe. Lot klapte in de handen. „Zullen we zelf moeten koken?"

„Ja," knikte oom. „We beschouwen het helemaal als een kampeerboerderij."

„Behalve dan die bedstee, waar wij in moeten slapen," zei Lot.

„Ja, jullie slapen in de pronkkamer en mijn ledikant staat op een opkamer."

„Brr, vlak bij de muizen," plaagde Hans. „Laat Ru en mij maar in die fijne tent slapen."

De kinderen kwamen niet uitgepraat over het kampeerplan. Het belofde een fijne maand te worden.

13. HET EERSTE AVONTUUR

„Zou mijn band nog geplakt kunnen worden, oom?”

„Van bandenreparatie heb ik geen verstand, maar ik zie wel, dat jouw hele karretje aardig slecht begint te worden, Hans. Als ik jou was, liet ik mijn fiets maar thuis, dan heb ik ook gezelschap in de trein.”

Hans zuchtte eens. Er was afgesproken, dat Lot en hij en de Stoevelaertjes op de fiets naar Stanlo zouden gaan. Oom zou per trein en bus een dag van tevoren afreizen om het een en ander te regelen.

Hans voelde nog eens aan de band en zei: „Er zal niets anders opzitten, oom, maar dan heb ik ook geen fiets, als we in Stanlo zijn.”

„Dan moeten ze je maar om beurten achteropnemen,” vond oom met een ernstig gezicht.

Ru vond het nieuws van de verandering in het plan ook niet leuk.

„Dan moet jij ook maar met de trein gaan.”

„En Lot en ik zeker alleen op de fiets,” zei Guusje.

Nee, dat vond mevrouw Stoevelaer ook niet goed.

„Misschien weet vader raad. Hij komt thuis, vóór jullie afreizen.”

Doch de jongens hoefden niet te wachten op de terugkomst van de ingenieur, want toen Hans die avond thuiskwam, stond er een fonkelnieuw karretje op hem te wachten.

„Een week na de vakantie ben je jarig, dus het is alleen maar een vervroegd cadeautje,” zei oom.

Hans belde zijn vriendje op om hem het nieuws mee te delen en Ru had ook een heerlijk nieuwtje. Zijn vader had de reis per vliegtuig gemaakt en was onverwacht thuisgekomen. Nu zouden ze nog een hele week samen zijn, voordat ze met vakantie gingen.

Dat werd een heerlijke week voor de Stoevelaertjes. Met vader

en moeder maakten ze autotochtjes en Hans en Lot mochten ook nog een dagje mee.

„Ik voel me al stukken beter nu ik weer bij jullie ben. Ik geloof, dat die reis naar Zwitserland niet door hoeft te gaan.”

Ru zag het knipoogje niet, dat vader aan moeder gaf en riep: „Maar ik wil mijn vakantie op de boerderij niet missen.”

Zo brak de dag aan, dat oom afreisde, weggebracht door het viertal, dat wel tienmaal moest beloven, dat ze heus voorzichtig zouden zijn.

„We kunnen vast niet in slaap komen, Hans,” voorspelde Ru. Maar die vrees was ongegrond. Ze gingen vroeg naar bed om goed uitgerust te zijn en 's morgens heel vroeg zaten ze alle vier op de fiets.

Het was heerlijk weer. Het matige briesje, dat er stond, hadden ze in de rug en het warme zonnetje kon hen niet al te veel hinderen, omdat grote bomen de rijweg beschaduwden.

Ruim een uur hadden ze gereden, toen de pont in zicht kwam, die hen over de rivier moest zetten.

„Trappen, Ru, de pont vaart zo weg.”

Vliegensvlug nam Hans, die de anderen vooruit was, vier kaartjes aan het loket van het wachthuisje en vloog met fiets en al de pont op, die volgepropt stond met zware auto's en karren.

„Hè, hè,” zuchtte Ru even later, „precies gehaald.”

De veerknecht wilde de loopplank binnenhalen, maar Ru vroeg: „Wacht u even, de meisjes moeten ook mee.”

Maar Guusje en Lot, die niet gezien hadden, dat er haast bij was, namen de tijd om een ijsje te kopen in het wachthuisje en de veerknecht zei: „Jawel, eer dat die twee treuzeltjes klaar zijn, is de pont weer terug. Die lui in de auto's willen niet wachten. Hoor ze maar eens toeteren.”

„Maar ik heb de kaartjes.”

„Geef die maar hier,” zei de gemoedelijke knecht. „Ik zet die zusjes dan wel voor niets over.”

De jongens keken wel sip. Ja, nu hielp het niet veel, of ze de

pont gehaald hadden. Nu konden ze aan de overkant wachten op de meisjes.

„De eerste pech,” zuchtte Ru.

In het kleine dorp aan de overkant was niet veel te beleven. Even was het een erg lawaai van auto's en motoren, die de pont af reden, maar toen lag de dorpsstraat stil en verlaten.

In de verte zagen ze de andere oever, waar de meisjes wachtten. De jongens zetten hun karretjes aan de kant van de weg en klommen op het hek langs de opgang naar het veer.

Zachtjes zong Hans: „Twee kleine kleutertjes, die zaten op een hek.”

„Heila jongens, pas maar op, dat jullie er niet overheen vallen.”

De jongens keken om. Het was een aardige baas in een wit linnen pak, die hen de vriendelijke waarschuwing gegeven had.

„Wachten jullie op de opening van het zwembad? Dat duurt nog wel een halfuur, hoor!”

De vrienden keken elkaar aan. Het was al tamelijk warm en het leek aanlokkelijk even in het koele water te spartelen.

„Eer het bad geopend is, moeten we weer verder,” zei Ru spijtig.

„We wachten op onze zusjes, daar aan de overkant,” zei Hans met een hunkerende blik naar het kabbelende water.

De badmeester krabde zich eens achter het oor. Het ging hem blijkbaar aan het hart, dat hij de jongens zo verder moest laten gaan, maar ja, regel moest er zijn.

„Vooruit dan maar,” zei hij, hen voorgaand over een smal bruggetje, „ik zal mijn horloge voor deze keer maar eens wat voor zetten.”

„Wat een geluk, dat we onze zwempakken in onze fietstas hebben,” gnuifde Hans.

Het duurde maar even, of ze spartelden in het water.

„Is het niet een beetje sneu voor de meisjes?” vroeg Hans snuivend en proestend boven komend na een flinke duiksprong.

„Volgende keer boffen zij weer eens,” vond Ru.

„Jullie zijn echte waterratten, hoor!” prees de badmeester.

Ongeveer een kwartier waren ze binnen, toen er plotseling een

oorverdovend lawaai uitbrak. Over het bruggetje stormde een twintigtal jongens, allemaal met badhanddoek en zwembroek gewapend.

„Heila, wat moet dat? Het bad is eigenlijk nog niet open.”

„De pont is aan, meneer, en we vonden de deur open.”

Er drong een groepje naar de badmeester toe.

„Meneer, er staan buiten twee meisjes. Ze zeggen, dat hun broers verdwenen zijn.”

De badmeester, die direct het misverstand begreep, gaf Ru en Hans een knipoogje en ging naar buiten. De twee ondeugden verdwenen vlug in het kleedhokje, waar ze zich moesten aankleden. Door het raampje konden ze het gesprek tussen de meisjes en de badmeester volgen.

„En jongedames, wat is er met die broers van jullie?”

„Hier staan hun fietsen, meneer,” zei Lot op een sombere toon, „en zelf zijn ze er niet. En toen we ze voor het laatst zagen, zaten ze hier boven op het hek.”

„Hallo Lot, hallo Guusje,” klonk het plotseling vanuit het zwembad.

Lot keek op. „Dat zijn ze,” riep ze.

De badmeester lachte. „Dacht je, dat er hier zo maar twee jongens verdwijnen zouden, zonder dat er een haan naar kraaide?” Ja, dat vonden de meisjes nu ook erg dwaas. Ze dachten al niet meer aan hun angst. Vrolijk verwelkomden ze even later de jongens en na de badmeester gegroet te hebben, vervolgden ze hun fietstocht.

„Wij hebben ons eerste avontuur beleefd,” zei Hans, „maar nu moeten we doortrappen, want ik wil vroeger in Stanlo zijn dan oom Klaas ons verwacht.”

En daar waren de anderen het mee eens. Hans besliste, dat ze alleen nog zouden afstappen om te eten, maar dat zouden ze pas doen als ongeveer de helft van de weg was afgelegd.

„Maar ik heb nu al honger,” zei Ru.

„Van zwemmen krijg je honger,” plaagde Guusje. „Wij zijn verstandiger geweest.”

„En eten ijsjes,” zei Ru en hij was pas tevreden, toen Hans en hij zich ook te goed hadden gedaan aan een romige ijsco. De vakantie was begonnen en dan mocht je jezelf best een extraatje gunnen.

14. OP DE BOERDERIJ

De vakantiegangers fietsten twee aan twee, maar de meisjes peddelden vooraan. Eerst waren Guusje en Ru de gangmakers geweest, maar ze hadden zo veel vaart gezet, dat de bijdehante Lot had geroepen: „Jullie achteraan, hoor! Straks liggen we, nog voor we aankomen, op apegapen.”

Toen ze op een weg kwamen, met dichtbegroeide bermen, riep Ru: „We zijn nu halfweg. Ik stel voor, dat we ons twaalfuurtje opeten.”

Daar waren ze allemaal voor te vinden. Ze hielden halt en zochten een beschaduwd plekje vanwaar ze de fietsen in de gaten konden houden. Nieuwsgierig openden ze de lunchpakketten.

„We hebben genoeg voor een weeshuis,” glunderde Lot. „Moeder heeft de halve winkel ingepakt. Hier is de thermosfles met koffie.”

„Wij hebben kip en hardgekookte eieren,” zei Ru, vast een lekker kluijfe naar zich toehalend. „Vooruit jongens, vlug beginnen, mes en vork komen er vandaag niet aan te pas.”

En honderd uit babbelend genoten ze van hun maaltijd in de open lucht.

De tweede helft van de tocht naar Stanlo legden ze af zonder te rusten. De meisjes waren wel moe, maar de lucht betrok onrustbarend.

„Voor de avond valt, hebben we regen,” voorspelde Ru. „De lucht trekt helemaal dicht.”

Hans stopte om op het A.N.W.B.-bord te kijken.

„Nog vijf kilometer. Dan moet dat de kerktoren van Stanlo zijn.”
Met nieuwe moed traptten ze verder.

„Als we nu de boerderij maar gauw kunnen vinden,” hijgde Lot. „Ik voel telkens al druppels.”

Ze was voor niets bezorgd geweest, want vlak voor het dorp stond oom Klaas. Ze herkenden hem niet, voor ze vlak bij hem waren, want hij was nu anders gekleed dan thuis. Hij droeg een lichtgrijze pantalon en een sportief gekleurd overhemd.

„Fijn dat jullie er zijn, jongens. Stap maar af, dan wijs ik je de weg naar de boerderij. We zullen het bos doorgaan. Je kunt dan niet fietsen, maar we zijn er eerder.”

„Hoe is de boerderij, oom Klaas?”

„Staat de tent al op?”

„Zijn het aardige mensen?”

„Ho, ho,” lachte oom Klaas. „Ik kan al die vragen niet tegelijk beantwoorden. Wacht nu maar af en stap zo vlug mogelijk door, want het begint ernst te worden met de regen.”

Het was maar goed, dat het dichte bladerdak hen beschermde, want het regende nu pijpestelen. Gelukkig behoefden ze maar een heel klein eindje door het veld te lopen, toen ze het bos uit kwamen.

De boer en de boerin stonden al op de uitkijk en begroetten hen hartelijk.

„En daar is dan het jongvolk. Allemaal neven en nichten van oom Klaas?”

„Niet allemaal.”

„Nu ja, dat steekt niet zo nauw. Stal de fietsen maar op de deel en kom in de kamer.”

Oom Klaas protesteerde en zei, dat de boerin zoveel drukte niet kon hebben, maar de boer zei: „De regen haalt toch een streep door onze rekening. Vandaag zijn jullie onze gasten.”

„En dan kunnen jullie meteen met Leun kennis maken,” zei de boerin.

Leun . . . wat een gekke naam. Lot had moeite niet te giechelen, maar Hans gaf haar een por in de zij.

Leun kwam schoorvoetend uit een donkere hoek van de deel naderbij. Een jongen met een strogele kuif en een bril op kwam links en verlegen te voorschijn.

„Het is voor onze Leun wel eens goed, dat hij met wat jong volk in aanraking komt,” zei de boer. „We wonen zo'n eind van het dorp en de jongen zoekt ook geen vrindjes. Hij wil de hele dag maar lezen.”

Ru en Hans keken tegelijk op.

„Lezen? Houdt hij van lezen? Wij hebben een paar fijne boeken bij ons.”

Leun kwam nu wat los. Hij vertelde, dat hij op de dorpschool ging en dat hij boeken las uit de schoolbibliotheek, maar dat daar zo weinig keus was.

De boerin kwam met thee en later gingen ze aan tafel, nadat ze zich wat verfrist hadden. Goof, de knecht, en Lien, de meid, waren nu ook thuisgekomen.

„Hè lekker, gebakken spek,” snoof Lot en vouwde de handen. Ze zag verbaasd, dat Leun alvast aan zijn spek begon te knabbelen, dat de boerin had rondgedeeld.

„Nu, tast maar toe,” zei de boerin.

„Maar we moeten . . . we hebben nog niet . . .”

„Leun, even wachten,” zei de boer.

Oom Klaas en de kinderen bogen de hoofden. De boer en zijn gezin wachtten stil, doch zonder hun ogen te sluiten.

Tijdens de maaltijd werd er ongedwongen gebabbeld.

Na het eten keek Hans zijn oom aan. Hier zou wel niet uit de bijbel gelezen worden na tafel.

Oom Klaas knikte hem toe. „Kijk even in mijn aktentas. Daar vind je wel wat je zoekt.”

Hans vond in de tas de kinderbijbel, die moeder meegegeven had, omdat die niet zo zwaar was.

„Wij zijn gewend na het eten te lezen,” zei oom Klaas en las de geschiedenis van Jozef, die door zijn broers verkocht werd. Leun luisterde aandachtig en toen oom Klaas het boek dicht-sloeg, zei hij: „Hè toe, leest u nog wat verder. 't Is zo mooi.”

„Morgen meer,” knikte oom Klaas.

Nadat ze geëindigd hadden, zei de boer: „Ik geloof niet, dat de regen ophoudt en in dat geval kunnen we de tent beter morgen opzetten.”

De vrienden keken elkaar wat teleurgesteld aan. Ze hadden het juist zo heerlijk gevonden, dat ze samen buiten in een tent mochten slapen.

„Er komen nog meer nachten, jongens,” zei oom Klaas. „We willen hopen, dat morgen de zon weer schijnt. Voor vannacht slaan we een paar veldbedden op.”

De boerin schoot in de lach. „De jongens zien er helemaal niet naar uit, dat ze naar Betje Veren in de Lakenstraat verlangen. Op een boerderij moet je in het hooi slapen, hè?”

„Hè ja,” riep Ru, „mogen we dat alstublieft?”

„Als meneer het goed vindt.”

„Oom Klaas alsjeblijft, voor iedereen, hoor!”

De boerin bood aan ook de volgende dag nog voor de gasten te zorgen, maar daar wilde oom Klaas niets van weten.

„Morgen beginnen we aan de kampeerderij. De kookstellen staan klaar en Ru en Hans zijn als eersten kamerwacht en zetten thee.”

De theepot werd alvast klaargezet en de boerin wees de jongens, waar ze het theeservies konden vinden.

„We zullen vanavond maar met de kippen op stok gaan, want jullie zult wel moe zijn na die lange fietstocht,” besliste oom Klaas.

Met die moeheid liep het nogal los, maar de jongens wilden best wat vroeg gaan slapen.

„Dan zal ik de meisjes maar eerst hun bedstee wijzen. Die slapen ook heel anders dan thuis, hoor. Kom maar mee.”

„Mogen wij ook kijken, waar die bedstee is?” vroeg Ru.

„Ik zal jullie voorgaan,” zei de boerin.

Door een nauw gangetje kwamen ze bij de deur van de voorkamer.

De gasten zagen al het moois van de pronkkamer: een dik-

buikige mahoniehouten kast, die tot aan het plafond reikte en waarvan de onderste helft uit laden bestond en een glad gewreven tafel zonder kleed. De stoelen stonden als houten soldaten op een rij langs de muur.

Met een ruk schoof de boerin de groen-saaien gordijnen weg en toen zagen de meisjes het hoog opgemaakte bed.

„Een echte beddekoets, hè?” lachte de vrouw.

„Wat hoog, zeg,” zei Guusje. „We moeten vast en zeker een stoel nemen om erin te komen.”

„Nee, nee, hier staat een beddekrukje,” zei de boerin en schoof een drie-tredig trapje aan.

Toen de jongens verdwenen waren, ontkleedden de meisjes zich. In hun pyjama's klommen ze in het grote bed. De boerin had gezegd, dat ze het licht wel mochten laten branden. Zij zou het wel uitdoen.

Guusje en Lot lagen arm in arm in hun beddekoets. Ze babelden honderd uit. Ze hadden ook zoveel te vertellen.

„We praten misschien wel tot morgenvroeg,” zei Guusje, maar toen de boerin een halfuurtje later eens kwam kijken, vond ze de meisjes al in slaap.

En de jongens? Die waren door de boer via de deel naar een ladder gebracht. De varkens knorden onrustig bij het ongewone lawaai. Een zenuwachtige kip stooft weg vlak voor de voeten van Ru.

„Dat is het boerenbedrijf, jongens,” lachte de boer. „Jullie moeten maar niet te veel letten op ongewone geluiden, anders zou je wel eens een slapeloze nacht kunnen hebben.”

Voor hen uit klom hij tegen de steile ladder op en gooide een paar bossen stro voor hen neer.

„Ziezo, het is licht genoeg om je uit te kleden,” zei hij, „en als het niet licht genoeg is, moeten jullie het maar op de tast doen. Denk eraan, geen lucifers aansteken, hoor. Dat zou te gevaarlijk zijn.”

Met een hartelijk welterusten liet hij hen alleen.

Bij het maanlicht, dat door het ronde venstertje scheen, kleedden ze zich uit en vlijden zich in het geurige hooi.

„Hè, wat een toffe dag,” geeuwde Hans, zich uittrekkend.

Ru wilde nog een stoeipartijtje uitlokken, smeed een bos stro boven op zijn vriend. Deze geeuwde nog eens hartgrondig en duwde het stro op zij.

„Jammer dat ik zo'n slaap heb. Ik zou nog best een poosje wakker willen blijven.”

Het duurde niet lang, of het gesnurk van Hans wedijverde met het knorren van de varkens.

Ru kon de slaap niet zo gauw vatten. Stil lag hij te luisteren naar de vreemde geluiden. En daar opeens kraakte de ladder. Kwam er iemand naar boven? Zouden er dieven zijn? Je hoorde vaker van een overval op een eenzame boerderij. Gespannen tuurde hij in de richting, waar het geluid vandaan kwam. En daar opeens kwam er een hoofd boven het zoldergat uit. Ru wilde zijn vriendje wakker maken, maar voor hij iets kon zeggen, fluisterde een stem: „Ik ben het, Leun! Ik wilde ook zo graag in het hooi slapen, maar ik durfde het jullie niet te vragen.”

„Kom maar op,” grinnikte Ru, die blij was, dat er niets bijzonders aan de hand was. „Hier ligt genoeg hooi en stro, mijn vriend slaapt al.”

„Fijn hè, om altijd samen te zijn,” zei Leun. „De jongens hier in het dorp zijn altijd zo flauw, ze lachen overal om.”

„Nou ja, zolang wij er zijn, heb je gezelschap,” zei Ru. „Maar laten we nu gaan slapen, anders word je naar je eigen bed teruggestuurd.”

Een paar minuutjes later sliepen ze alle drie.

15. HET REGENT... HET REGENT

„Hallo kamerwacht, opstaan!”

Ru trok Hans bij het oor. Hij had de melkimmers al horen rinkelen en wilde vroeg opstaan om de boerderij wat beter te verkennen.

Hans wreef zich de ogen uit en ging rechtop zitten.

„W... wie ligt daar?” vroeg hij en keek verwonderd naar de derde slaper, die met zijn rug naar hen toe lag.

„O, toen jij al sliep, hebben we een derde passagier aan boord gekregen. Het is Leun. Hij vond het zo leuk om bij ons te zijn.”

„Als wij het dan ook maar leuk vinden.”

Ru gaf zijn vriendje een por in de zij en dempte zijn stem.

„Natuurlijk vinden wij het leuk. Die jongen heeft nooit vriendjes.”

Hans kon niet meer antwoorden, want Leun was ook wakker geworden.

„Mijn bril,” zei hij, „mijn bril, waar is mijn bril? Ik heb hem zeker vergeten af te zetten. Hij moet hier ergens in het hooi liggen.”

Op handen en voeten kropen ze door het hooi en betastten de plaats waar Leun gelegen had.

„Als de glazen maar niet kapot zijn,” zuchtte Leun. „Het is zo'n dure.”

Ten einde raad besloot Leun naar beneden te gaan en daar liep hij zijn moeder in de armen, die hem met zijn bril in haar handen opwachtte.

„Is me dat schrikken, jongen. Daar kom ik op je kamer en vind je bed leeg en je bril op het nachtkastje.”

„Ik heb bij de jongens geslapen,” zei Leun.

„Dan had je ons dat toch wel kunnen vragen, domoor,” lachte de boerin, blij dat haar zoontje goede maatjes was geworden met de gasten.

Hans en Ru, die het gesprek gevolgd hadden, schudden het hoofd.

„Zoveel werk voor niets,” zei Hans.

„Wij hebben in elk geval onze ochtendgymnastiek al achter de rug,” vond Ru.

En toen gingen ze naar beneden om zich te wassen en thee te zetten.

De boer had twee petroleumstellen klaargezet, maar nog vóór ze die aan konden steken, kwam de boerin al met een ketel kokend water aandragen.

„Ik moest toch thee zetten, jongens. Maak jullie theepot maar klaar, ik zet de ketel hier neer.”

Hans nam de theepot en Ru keek nieuwsgierig toe, hoe zijn vriendje het aan zou leggen om thee te zetten. Hans nam de theepot op, deed er het deksel af en . . .

„Au . . . au . . . au!”

Verschrikt stoven ze uit elkaar. Uit de theepot vlogen wel vier wespen. Hans zette de theepot haastig neer en stooft achteruit.

De boerin moest zich vasthouden van het lachen.

„O foei, blijf daar maar eens ernstig bij.”

„Hoe komen die beesten daar nou in?” vroeg Ru.

„Ik weet het . . . ik weet het,” riep Hans. „Die wespen zijn natuurlijk door de tuit naar binnen gekropen. Er moet suiker in de pot gezeten hebben.”

„Ja, maar hoe komt er nou suiker in een theepot?”

De boerin kwam naar de tafel toe.

„Daarover kan ik je inlichten,” zei ze. „Ik wilde gisteren de suikerpot vullen en was zo verstrooid, dat ik de theepot nam. Natuurlijk merkte ik mijn vergissing en spoelde de pot om, maar er moet wat zoet water in zijn achtergebleven.”

„Maar suiker ruikt helemaal niet,” vond Leun, die er ook bij gekomen was.

„Nou, vraag hun dan zelf maar eens, hoe ze dat zoete goedje ontdekt hebben,” zei Hans.

Hij had al pratend de pot nog eens omgespoeld, deed er de thee in en schonk het kokende water erop.

Ondertussen waren de meisjes ook uit hun beddekoets geklom-

men. Ze hoefden zich niet onder de pomp te wassen, want de boerin bracht hen naar een kamertje, waar ze zich konden poedelen in een ouderwetse waskom.

Toen ze tegelijk met oom Klaas de deel op kwamen, stond de tafel al gedekt. Hans ging aan de boerin vragen, waar het brood geborgen was, maar hij kwam terug met een schaal vol spekpannekoeken.

„De boerin zegt, dat dat bij het welkomstmaal op een boerderij hoort,” zei hij. „Als we ook nog brood lustten, moesten we het maar komen halen.”

Doch niemand had na de stevige pannekoeken nog zin in brood. „Het is fijn droog, oom,” zei Ru. „Zullen we nu de tent opzetten?”

Oom Klaas knikte, maar keek toch met een bedenkelijk gezicht naar de lucht.

„Het ziet er niet naar uit, dat het lang droog blijft.”

„Daar kon je wel eens gelijk in hebben,” merkte de boer op, die de laatste woorden gehoord had. „Ik zou de jongelui aanraden maar niet te ver van huis te dwalen.”

Voordat de boer met zijn knecht terugging naar het veld, zochten de jongens een beschut plaatsje op voor hun tent. Ze zetten hun veldbedden neer en gingen er even op liggen om ze te proberen.

„Nu is het wel leuk, maar vanavond... als het donker is... zou het niet griezelig zijn?” huiverde Ru.

„Ach jô, juist leuk,” vond Hans. „Wat kan ons hier nu gebeuren?” Oom Klaas stak zijn hoofd door de tentopening.

„De eerste druppels vallen al, jongens. We zullen ons in huis moeten vermaken. Terwijl ik voor het middageten zorg, moeten jullie de stallen maar eens gaan bekijken. De koeien zijn in de wei, maar er is genoeg kleinvee.”

„Mag ik met jullie meelopen?”

„Natuurlijk, jô.”

Leun bracht hen bij de knorrende varkens en liet hun het geweldig grote kippenhok zien. Hij had een mandje bij zich en de

jongens vonden het enig om de eieren uit de hokken te rapen. Leun hield ook konijnen en Hans vertelde van de angora's, die hij had.

De meisjes, die de ontbijtboel hadden afgewassen, kwamen nu ook naar buiten en riepen: „Waar zitten jullie?”

„Wegkruipen,” zei Leun. „Hier in het nachthok.”

Lot en Guusje kwamen nader, keken in het kippenhok en wilden teruggaan. Ru zette zijn handen aan zijn mond en kraaide luid: „Kukeleku . . .!”

Lot bleef staan en keek om. Nu kraaiden de andere jongens ook mee.

„Kom maar voor de dag, flauwerds,” riep Lot.

De jongens sprongen te voorschijn en Lot vroeg: „Hebben jullie het geitje gezien achter het huis? Hij heeft het touw, waaraan hij gebonden is, helemaal om het paaltje gewonden.”

Leun ging hen voor naar het plekje, waar de geit stond.

„Dat doet Truda nu altijd,” zei hij. „Zij speelt net zolang malle-molentje tot ze niet meer heen of weer kan.”

Hij begon het touw los te winden en bukte zich naar het geitje.

„Wat ben je toch een dom dier. Nou kan het baasje weer zorgen, dat je los komt, hè?”

De grappige manier, waarop Leun met zijn dieren omsprong, deed de jongens een heel andere kijk op hem krijgen. Ook de meisjes begonnen hem aardig te vinden en toen het harder begon te regenen, zei Lot: „Willen we met ons vijven in de tent gaan zitten lezen? Per slot van rekening hebben we daar de boeken voor meegebracht.”

„Dan krijgt Leun ook een boek,” zei Ru. „Ik heb een fijn boek van twee jongens, die signalen opvingen, die een ruimtevliegtuig uitstuurde.”

Tussen de stapel leesboeken zochten ze er zich elk één uit. Leun pakte het boek aan, dat Ru voor hem uitzocht, maar liet het dicht.

„Als jullie het geen van allen nemen, dan zou ik graag dat boek

hebben, waaruit je oom gisteren heeft voorgelezen," zei hij. Hans keek hem verwonderd aan.

„Dat is een boek met verhalen uit de bijbel, jô. Die ken je allemaal toch zeker?”

Leun keek naar de grond. „Die hebben wij op school zeker nog niet gehad.”

De kinderen keken elkaar aan. Bijbelse geschiedenis kreeg je toch vanaf de eerste klas op school en op de zondagsschool en thuis werd er toch ook uit de bijbel gelezen.

„Ik ken die verhalen heus niet,” zei Leun.

„Ik zal de bijbel halen,” zei Hans.

Hij liep naar de kamer, waar oom Klaas zat te lezen en zei: „Die rare Leun wil de bijbel hebben om verhalen te lezen. Hij zegt, dat hij ze niet kent.”

Oom gaf de kinderbijbel en zei: „Zie je wel, Hans, dat er ook genoeg mensen zijn in ons land, die de Here Jezus niet kennen. Jullie dachten dat die er niet zoveel waren.”

Hans bracht het boek aan Leun en met z'n allen gingen ze naar de tent. Ze zaten op de bedden en op krukjes, die ze meegenomen hadden, ze dronken karnemelk en deden later spelletjes op de deel. Ze aten van de soep, die oom Klaas gebrouwen had, maar nog meer van de gortebrij, die de boerin hun bracht.

„Dat hebben wij over,” zei ze.

Zo amuseerden de logés zich best en het was avond voor ze het wisten, maar toch hoopten ze, dat het de volgende morgen mooi weer zou zijn en waren erg teleurgesteld, toen de radio weer regen aankondigde voor de volgende dag.

Oom Klaas zei, dat ze de moed maar niet moesten verliezen, want dat hij een leuk plannetje had.

16. VAN EEN KOE, DIE EEN EGELTJE WAS. NAAR DE STAD

Betrekkelijk vroeg hadden de jongens hun veldbedden al opgezocht. Een fijne motregen hield het tentzeil ingevocht, maar ze lagen in hun slaapzakken heerlijk warm ingepakt en hadden geen last van de vochtigheid buiten. Leun hield hen nog even gezelschap, maar de boerin kwam hem roepen.

„Ik zou ook best buiten willen slapen,” zuchtte hij.

Zijn moeder schudde echter het hoofd.

„Zo'n jongen heeft nu een fijn eigen kamertje en hij sluipt eerst naar een hooizolder en nu zou hij desnoods op een harde matras willen liggen om maar in die tent te kunnen slapen.”

Oom Klaas, die de klacht aanhoorde, klopte Leun op de schouder.

„Ik begrijp het wel, jongen. Ik ben zelf een jongen van Jan de Witt geweest en dat soort jongens houdt van avonturen en weet moeilijkheden te overwinnen. Die geven niet om een gemakkelijke en warme slaappleats.” Toen vervolgde hij: „En dan komt er nog bij, dat Leun graag bij zijn nieuwe vriendjes zou blijven. Nu, voor morgen heb ik een leuk uitstapje bedacht en als je vader en moeder het goed vinden, mag jij meegaan.”

Ondertussen was het buiten donker geworden. Ru sliep al, maar nu kon Hans de slaap niet vatten. Wijd sperde hij zijn ogen open. Hij had het niet willen bekennen, maar hij was een heel klein beetje bang en had best zijn plaatsje aan Leun willen afstaan. Je kon nooit weten wat er 's nachts allemaal je tent binnen kon komen.

Gespannen luisterde hij naar de geluiden buiten de tent. Heel in de verte klonk geblaf en Hector, hun hofhond, onrustig geworden, rammelde aan zijn ketting.

Door dat geluid werd Hans weer wat rustiger. Hector zou wel zorgen, dat er geen inbrekers op het erf kwamen.

Hans kroop wat dieper weg in zijn slaapzak, maar voor hij zich gemakkelijk neer had gelegd, hoorde hij een geluid, dat hem

deed opschrikken. Duidelijk hoorde hij grazen. Hoor, vlak bij de tent was het eigenaardige geluid, dat een koe maakt, die het korte gras aftrekt.

Zou daar een koe vlak naast de tent grazen? Dan moest hij toch losgebroken zijn. Opeens brak het angstzweet hem uit. Stel je voor, dat het een wilde stier was en dat dat grazende beest zo maar hun tent omver zou lopen. Hans lag aan de kant, waar het geluid vandaan kwam, dus dat dier kon zijn logge poten zo maar boven op hem zetten. Hij stootte zijn vriendje aan en riep: „Ru, Ru, Ru, word eens wakker. Er loopt een koe naast onze tent te grazen.”

Ru schrok wakker. De betekenis van Hans' waarschuwing drong maar langzaam tot hem door. Hij zocht naar zijn zaklantaarn.

„Wat zeg je? Een koe? Een losgebroken koe?”

Samen kropen ze uit hun slaapzak en gingen rechtop staan.

„We moeten gaan kijken,” zei Hans, „maar het regent zo.”

„We hebben onze jassen bij ons. Hier, trek aan en stap in je sandalen.”

Huiverend stonden de jongens even later buiten hun tent. Ru liet het licht van zijn lantaarn tot aan het huis spelen, maar nergens was een koe te bekennen. Het geluid van het grazen was ook opgehouden.

Ru knipte het licht uit. In het donker bleven ze even wachten. Hoor, daar klonk het geluid weer.

„Er strijkt iets langs mijn benen,” rilde Hans.

„Blijf stilstaan,” zei Ru, knipte het licht aan en richtte het op de plek, waar Hans stond en . . .

„Een egel, o foei, het is een egeltje,” lachte Ru.

Het diertje, dat gevaar duchtte, probeerde niet weg te komen, maar bleef opgerold zitten. Met zijn voet gaf Ru het een duwtje.

„Blijf maar gerust grazen, hoor, maar doe het dan ergens anders.”

„Zou zo'n klein diertje heus zo hoorbaar grazen?” weifelde Hans.

„Je hoorde het toch. O, wat een schrik.”

Op dat moment begon Hector verwoed te blaffen. De jongens

maakten, dat ze in hun slaapzak kwamen en toen de boer even later het hoofd binnen de tent stak, hoorde hij de twee ondeugden hard snurken.

Ze hadden afgesproken zich maar slapend te houden, want ze zouden geducht geplaagd worden, als ze moesten bekennen, dat ze een egel voor een koe gehouden hadden.

Oom Klaas kwam hen de volgende morgen wekken.

„Het regent nog bakstenen, jongelui, maar dat hindert niet. Jullie moeten opstaan, de meisjes hebben het ontbijt al klaarstaan. We gaan vandaag met ons zessen op stap. We zijn niet van suiker en hebben allemaal een stevige regenplunje.”

„Waar gaan we naar toe, oom?” vroeg Hans.

„Dat zal ik je straks wel vertellen.”

„Met z'n zessen, heeft oom Klaas gezegd,” zei Ru onder het aankleden. „Leun mag dus ook mee.”

„Fijn voor hem. Als hij dan ook maar een fatsoenlijke jas heeft om aan te trekken. Hij kan er soms zo raar uit zien.”

„Ach jô, wat hinderen iemands kleren nou? Je moet niet altijd zo letten op hoe iemand er uit ziet.”

Hans kleurde. Hij begreep heel goed, dat Ru weer dacht aan het feit, dat hij zich geschaamd had voor zijn oom Klaas.

Toen ze gewassen en gekleed waren en binnenkwamen, was oom Klaas bezig de kaart te bestuderen.

„Ik wilde vandaag met jullie naar Borgerwijk gaan. We hebben dan een aardige busrit en er is een mooi oud park. We eten ons lunchpakket op in een of andere gelegenheid en hopen vanavond weer bijtijds terug te zijn.”

Toen de meisjes na het ontbijt bezig waren met de lunchpakketten, kwam de boerin weer aan met pannenkoeken. Ze had ze opgerold in een trommeltje gepakt en zei: „Hier jongelui. Koud smaken ze ook wel.”

Leun vond het heerlijk om mee te gaan en hij zag er heel behoorlijk uit in zijn loden jas. De bushalte was niet zo heel dichtbij, maar Leun wist de weg ernaar toe te verkorten door een bospad te nemen.

De natte takken zwiepten hen in het gezicht, maar ze lachten erom. Ze hadden zich op regen gekleed en hadden een fijne dag voor de boeg. Om beurten droegen de jongens de tas met de lunchpakketten.

Na een uurtje waren ze in Borgerwijk. Het was een oude stad, die vrij hoog lag. Ze stapten vlak bij een oude toren, die in het

park lag, uit. In die toren was een restaurant, waar oom hen trakteerde op limonade, maar de jongens hadden niet veel geduld. Ze wilden zo graag het park verkennen, waar je zo'n prachtig uitzicht had op de rivier. Een oude kapel was ook in het park gebouwd.

Het park was hoog gelegen. Over een wit hek geleund keken ze in de diepte.

„Hè,” zei Ru, „te denken dat de Fransen hier ook al gestaan hebben.”

„De Batavieren misschien al,” zei oom Klaas, die de opmerking van Ru gehoord had.

De jongens keken de rivier af. Ze werden stil bij de gedachte dat hier de Germanen misschien al gevaren hadden in hun primitieve boten.

„Ja jongens,” zei oom Klaas, „denk eens aan. Al die mensen door alle eeuwen heen hebben hier gestaan en zijn de weg gegaan, die alle mensen eens zullen gaan.”

De kinderen waren onder de indruk van die woorden. Zie je, je wist wel, dat ieder mens eens moest sterven, maar als oom Klaas dat zo in verband bracht met al die dingen hier, stond je er ineens méér bij stil.

„Kom, nu zullen we proberen, of we die oude ruïne niet eens van binnen kunnen bekijken,” vervolgde oom Klaas. „Eigenlijk zijn de uren van bezichtiging voorbij, maar wie weet?”

Bij het portiershuis gekomen, belden ze aan. Een jong vrouwtje deed open. Ja, dat was een moeilijk geval. Haar man, die als parkwachter hun de kapel zou kunnen laten zien, was niet thuis. Hij had niet gedacht, dat er met deze regen bezoekers zouden kunnen komen voor de ruïne.

Aan de muur hing een sleutel. De jongens keken ernaar. De vrouw begreep hun blik. Ja, dat was de sleutel van de kapel.

„Niets aan te doen, jongens.”

Oom Klaas wilde weggaan, maar toen zei het vrouwtje: „Als ik zeker wist, dat de meisjes en jongens niets beschadigden, zou ik zeggen: Gaat u er even alleen heen.”

„Hoera,” riepen de jongens al bij voorbaat. Zonder gids zou het nog leuker zijn.

Even later stonden ze in de kapel, die toegang gaf tot de ruïne. Een kale koepel met gebrandschilderde ramen. Oom Klaas wees hun de gaten en scheuren in de stenen vloer, vertelde hoe deze kapel en de ruïne een klein overblijfsel was van een groot en machtig kasteel.

„Onze Lot moet erom huilen,” lachte Guusje.

Lot hield haar zakdoek tegen haar oog gedrukt. Toen oom Klaas omkeek, zei ze: „Ik heb een naar scherp vuiltje in mijn oog gekregen en het doet nogal pijn.”

„Hoelang heb je dat er al in zitten?”

„Het is erin gewaaid, toen we uitkeken op de rivier.”

Oom Klaas bekeek het oog, dat er rood en tranend uit zag.

„Dat vuiltje moet eruit, mijn kind.”

„Dat kan met de punt van een zakdoek,” wist Hans en haalde een allesbehalve schoon exemplaar te voorschijn.

„Niets ervan,” zei oom. „Een oog is te kostbaar om er iets mee te wagen. Het zal het beste zijn, dat we even naar de dokter gaan.”

„Hè oom, wij wilden zo graag de ruïne verder bekijken,” bedelde Hans.

„Goed, dan bekijken jullie de boel hier en je geeft de sleutel af aan de portierswoning, als je weggaat. Ik kan ervan op aan, dat jullie de boel niet vernielen, hè?”

„Maar waar zien we elkaar dan weer, oom?”

„Als je het park uitgaat, sla je linksaf. Dan loop je rechtuit en dan kom je op de markt. Daar zien we elkaar weer.”

De jongens keken het drietal na en verdwenen toen weer in de kapel.

Hans sloot de deur en zei: „Ziezo, nu hebben we het rijk alleen, andere bezoekers kunnen niet binnenkomen. We kunnen op ons gemak de ruïne bekijken.”

17. EEN ANGSTIG AVONTUUR

„Zeg, kijk eens, lui, wat zou dat zijn?”

Achter een stenen offerblok laag bij de grond zagen ze twee kleine houten luiken, dicht met koper beslagen.

Ru en Leun keken in de richting, die Hans hun gewezen had en Ru zei: „Het lijkt wel de ingang naar de roef van een schip.” Hans stapte over het offerblok heen, duwde met alle kracht tegen één der deurtjes, dat langzaam achteruitweek.

Voorzichtig kwam Ru nader en Leun zei: „Hans, wees voorzichtig, we mogen daar natuurlijk niet komen.”

Opgewonden keerde Hans zich om. „Waarom zou dit niet mogen? We ontdekken misschien een onderaardse gang, waarvan niemand het bestaan kent.”

Eigenlijk was het heel onnozel te denken, dat nooit iemand getracht zou hebben een onderzoek in te stellen, maar daar dachten de jongens niet aan.

„Zullen we dan wachten tot oom Klaas en de meisjes terug zijn en ze vertellen van onze vondst?” stelde Ru voor.

„Sufferd,” schold Hans. „Natuurlijk niet. We moeten dit geheimhouden en dan gaan wij met de eer strijken.”

Ru lachte. „Wat moeten we geheimhouden? Iedereen weet toch zeker, dat die deurtjes er zijn?”

Hans greep zijn vriendje bij de arm. „Natuurlijk gaan we onderzoeken wat er achter die deuren is.”

Ru deed een stap terug. „Nee jô, we hebben je oom beloofd nergens aan te komen.”

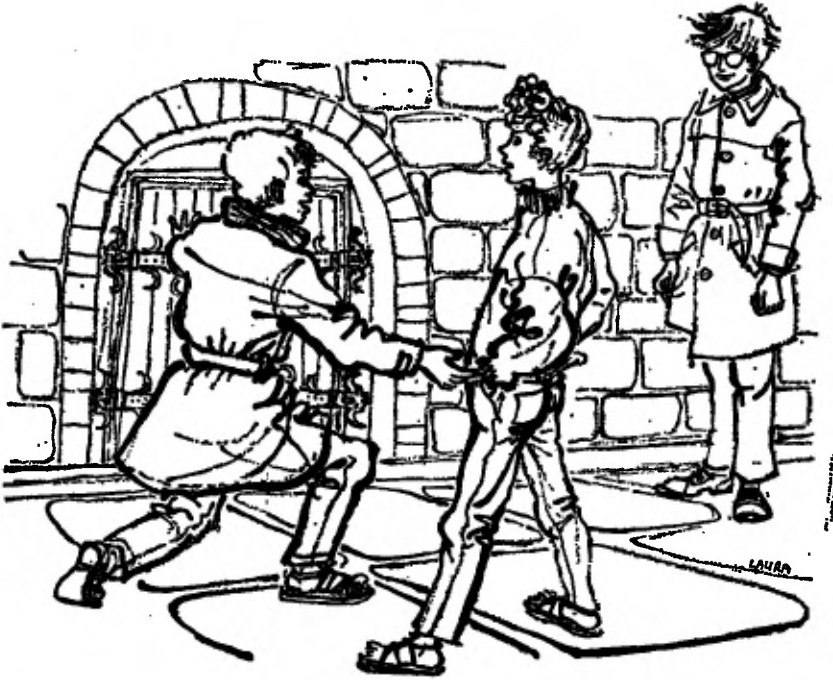
„We komen toch nergens aan. We gaan iets ontdekken,” zei Hans en pakte Leun bij de hand.

Toen Ru het hoofd bleef schudden, zei Hans: „Ja, als je bang bent . . .”

Dat liet Ru zich geen tweemaal zeggen. Hij zou bang zijn?

„Kom mee, Leun,” zei hij kortaf, „geef mij ook een hand.”

Hans duwde het deurtje verder open en ging voorop. Wat gruis,

dat ze vonden, schopten ze op een hoopje bijeen. Zo, dan bleef de deur op een kier openstaan.

Een geur van vochtige grond kwam hun uit de kille donkere gang tegemoet. Met wijddopen ogen staarden de jongens in de zwarte duisternis.

„Laten we maar teruggaan,” zei Leun.

Ru, die nu juist erg nieuwsgierig was geworden, zei zacht:

„Ach jô, kijk eens achter je. Daar is de lichtspleet van de deur. We kunnen toch ieder ogenblik terug als we willen.”

Hand aan hand en voetje voor voetje schuifelden ze verder. De gang liep tamelijk steil naar beneden.

„Ach, het loopt hier dood,” zei Hans teleurgesteld.

Bij het flauwe licht, dat door de kier viel, zagen ze, dat de weg versperd was door brokkelige stukken muur.

„Daar,” wees Hans, „we kunnen rechtsaf slaan.”

„Nee Hans,” huiverde Leun, „dan kunnen we het daglicht niet meer zien. Hu, het is hier zo donker. O, er raakte iemand mijn schouder aan.”

Hans en Ru waren ook even stil. Toen zei Hans: „Een vleermuis, natuurlijk. Een vleermuis, die zitten altijd in die gangen. Misschien zijn ze sinds Napoleon niet meer gestoord.”

Ru lachte niet om deze opmerking en Leun zei: „Ik ga terug. Wij mogen hier niet zijn.”

„Toe, kom nu nog een paar passen mee die gang in. We kunnen toch doorlopen tot de weg doodloopt en dan teruggaan. We hoeven dan maar een paar passen te doen en dan zien we het licht weer, dat door de deurtjes schijnt.”

Het dak van het gewelf daalde sterk, zodat ze in gebukte houding verder moesten gaan.

Om de anderen moed in te spreken, zei Hans: „Er is niets aan de hand. Straks staan we weer in de kapel en doen we de deur open. Juist leuk dit avontuur. Als we dat op de H.B.S. vertellen, zijn alle jongens jaloers.”

Met het hoofd op zij gewend liepen ze weer door.

„Laten we toch maar teruggaan,” zei Ru. „Wie weet, hoe vlug oom Klaas en de meisjes klaar zijn bij de dokter.”

Hans, die zelf ook geen held was, bleef staan. „Goed, laten we dan maar teruggaan.”

Opgelucht keerden Ru en Leun zich om. Nu liep Leun voorop en Hans en Ru volgden. Ze gingen een poosje zwijgend door. Ze konden nu weer rechtop lopen, maar zagen nog geen licht.

„We moeten nu toch al in de gang lopen, waar de ingang is,” zei Ru. „We hebben er al veel langer over gedaan dan straks. We moeten nu toch uit die zijgang zijn.”

„Au!” Leun was in het griezelig donker tegen de muur gelopen en had zijn hand geschaafd. Een massa gruis brokkelde bij de schok van de muren af.

„Wacht maar eens,” zei Ru, „ik heb lucifers bij me.”

„Mijn zaklantaarn ligt in de tent,” zuchtte Hans. „Ik heb er

niet aan gedacht dat we hem hier nodig konden hebben.” Ru stak een lucifer aan en zei: „Nou, veel heb ik er niet meer. Het zijn maar drie of vier pinnetjes.”

Bij het vlammetje, dat opflikkerde, zagen ze een bouwvallig stuk muur.

„Dat is de muur, waar we tegenaan liepen, toen we uit de kapel kwamen,” zei Hans. „Maar dan moeten we hier tegenover de deurtjes hebben.”

Met wijdopen ogen zochten ze in de verte. Niets was er om hen heen dan diepe duisternis. Hans voelde de hand van Leun in de zijne beven.

„Ik durf geen lucifer meer aansteken,” zei Ru. „Laten we vlug lopen en goed kijken, of we licht zien.”

Ja, vlug lopen. Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Telkens stootten hun voeten op hoopjes gruis. Zonder dat ze licht zagen, betastten hun handen even later weer een muur, die hen dwong af te slaan.

„We moeten verdwaald zijn,” zei Hans met een benepen stem. „Zoals we nu lopen, kunnen we telkens niet verder.”

Bij het licht van een nieuw aangestoken lucifer ontdekten ze, dat ze weer linksaf konden slaan.

„Kom mee,” zei Hans gejaagd. „Het kan best zijn, dat we hier uit zijn gekomen. In dat aardedonker raak je alle benul van richting kwijt.”

Weer zagen ze na enige stappen de weg versperd. Ru stak nu de laatste lucifer aan en weer zagen ze, dat ze linksaf konden.

„Zullen we hier blijven staan?” huiverde Leun. „We lopen steeds verder weg. Het moet een warnet van gangen zijn. We zullen er nooit uit komen.”

Ze wachtten even, maar toen jachtte Ru weer: „Nee, kom mee, het kan toch ook zo zijn, dat we plotseling tegenover de uitgang staan.”

Ze hielden elkaar vast en Hans, die nu vooropliep, tastte de wanden af. Telkens als zijn hand een klamme muur raakte, zochten ze weer een andere weg. Toen ze verder kwamen, hoorden

ze boven hun hoofden een zwak rumoer dreunen. Zouden ze dan in een gang zijn, die niet meer onder het park liep?

Hans had zich lang goed gehouden, maar al zijn overmoed was nu verdwenen. Hij hoorde Leun ingehouden snikken en Ru klaagde: „Ik heb mijn knie zo erg gestoten. Hij brandt van pijn.”

Hij rilde van kou en bleef staan. Toen sloeg hij zijn armen om de schouders van zijn makkers en zei: „'t Is mijn schuld. Ik heb jullie meegetroond. Wat kunnen we toch doen om hieruit te komen?”

Duizend vragen rezen in hem op. Zou oom Klaas hen laten zoeken? Wisten ze daarboven, dat ze hier konden zijn? Een griezelig verhaal herinnerde Hans zich van jongens, die in de Sint-Pietersberg verdwaald waren en nooit meer terug waren gekeerd. O, hier te moeten sterven van honger en dorst.

„Ru, laten we roepen.”

Met hun drieën schreeuwden ze tot hun kelen rauw werden. „Wacht even, er roept iemand terug,” zei Leun.

„Dat zal de echo wel zijn,” zei Ru moedeloos. „Ze kunnen ons hier nooit horen. We kunnen niets anders doen dan wachten, anders niets.”

Wat kun je doen, als je in gevaar verkeert?

Het was of Hans zijn moeders stem heel zacht hoorde zeggen: Je kunt bidden, mijn jongen. O, als je hier aan je moeder dacht, kon je je helemaal niet meer goed houden. Moeder, die zo ver was. Als je haar nu eens nooit weerzag?

Bidden? Hij had al gebeden. Here Jezus, laat ze ons horen, had hij telkens gedacht toen ze riepen. Maar dat was misschien niet voldoende.

„Ik . . . ik heb gebeden . . .”

„Dat heb ik ook gedaan,” zei Ru eenvoudig. „Wat kunnen we anders nog doen?”

Leun zweeg. Hij had nooit gebeden. Hij dacht, dat de jongens alleen maar baden voor hun eten en hij wist niet eens wat dat te betekenen had.

Stil stonden de jongens tegen elkaar geleund en luisterden ang-

stig. Hoorden ze iets in de verte? Voetstappen, die anders klonken dan dat zwakke rumoer daarboven? Ja, ze hoorden het nu duidelijk. Werden ze dan toch gezocht?

„Roepen! Vooruit! Help . . . help . . . hellep.”

Toen luisterden ze weer. Een stem, die erg hol klonk, riep: „Is daar iemand? Antwoord me.”

De jongens waren zo beduusd, dat ze geen kik meer konden geven. Bevend wachtten ze op de dingen, die komen zouden. Oogknipperend keken ze opeens in het helle licht van een zaklantaarn, die hoog opgeheven werd door een man, gekleed in een bruin manchesterpak.

„Wat moet dat hier?”

De spanning was de jongens te groot geweest. Ze moesten op hun lippen bijten om hun tranen tegen te houden.

„Loop maar achter me aan, dan zullen we eerst eens zien, dat we in het licht komen.”

Terug in de kapel vertelden de jongens, hoe ze tot hun onderzoekstocht gekomen waren. Hans biechtte eerlijk op, dat hij op het idee was gekomen.

„Eigenlijk moesten jullie, zo groot als je bent, een pak voor je broek hebben,” zei de man. „Ik zal nu maar denken, dat jullie genoeg gestraft zijn door de angst, die je hebt uitgestaan. Jullie hebt daar beneden in een kringetje rondgelopen, maar je was vlak bij de ingang. Ik ben de portier van de kapel en het is je geluk, dat je oom dacht, dat je nog bij ons was. Hij kwam jullie zoeken en toen zagen we, dat de sleutel er niet hing. Gelukkig ben ik in het bezit van een tweede sleutel. Laten we nu vlug je oom en die meisjes gerust gaan stellen.”

Schoorvoetend liepen ze achter hun gids in de richting van de portierswoning. Oom Klaas bleek in een druk gesprek gewikkeld met de portiersvrouw.

„Daar heb je ze . . . o gelukkig,” riep Lot.

Oom liep op hen toe en vroeg: „Waar komen jullie vandaan?”

De parkwachter legde zijn handen op de schouders van de jongens. „Drie koene onderzoekers, meneer. Ze hebben me daar

een gang ontdekt, die precies zo lang bekend is als de kapel zelf en zijn daarin gegaan en toen verdwaald."

De meisjes lachten de jongens uit, maar oom Klaas gaf ze nog een flinke uitbrander.

„Ik denk er hard over jullie op de bus te zetten,” mopperde hij. „Wanneer je net als kleine kinderen niet te vertrouwen bent en dwaze streken uithaalt, moet je maar naar huis gaan.”

De portiersvrouw kreeg medelijden met de jongens. „Och meneer, ze hebben al zo'n angst uitgestaan. Dat verblijf in die onderaardse gang was al straf genoeg. Laat ik die knie eens even verbinden.”

Oom Klaas liet zich vermurwen.

„Bedank de portier en zijn vrouw dan maar vriendelijk voor hun hulp,” zei hij, „en geen domme streken meer uithalen, hoor!” De portier kreeg een flinke fooi en wuifde het groepje na tot ze uit het gezicht waren.

Lot keek weer helder uit haar beide ogen en moest háár belevissen vertellen.

„Pijn deed het niet, het vuiltje was er zo uitgehaald,” vertelde ze, „maar ik heb er, geloof ik, wel erge honger van gekregen.”

„Dan zullen we eerst maar gaan eten,” stelde oom Klaas voor, „dan kunnen de jongens zich meteen wat opfrissen.”

„In een gezellig restaurant, waarin het tijdens de vakantie erg druk was, aten ze hun brood.

„Oom, u hebt maar één broodje gegeten,” zei Lot, toen ze klaar waren.

„Ik heb heus genoeg gehad. Als je ouder wordt, ben je niet meer zo holle-bolle-gijzerig.”

„Maar mijn vader eet wel drie spekpannekoeken.”

„Die heeft er ook het werk naar,” zei oom.

Toen afgerekend was, stapten ze weer op, maar de rechte stemming was verdwenen. Oom liep stil naast de kinderen. Was hij nog boos over het ondeugende gedrag van de jongens?

Lot moest telkens naar hem kijken. Ze stak haar arm door de zijne en vroeg: „Is u nog boos, oom?”

„Ik ben wat moe, mijn kind. Als jullie het goed vinden, wil ik maar niet te laat naar huis terug.”

In de bus leunde hij wat stil in zijn hoekje. Zijn hand tastte telkens naar zijn maagstreek.

De boerin merkte ook wel, dat oom iets scheelde. Ze luisterde naar de verhalen van Leun en zei: „Ons oompje is, denk ik, erg ongerust geweest over jullie. Je moest vanavond maar weer vroeg naar bed gaan, dan kan oom rustig zijn pijpje roken.”

„Ja, en dan zijn jullie goed uitgerust, want morgen is het vast en zeker mooi weer,” zei de boer. „De muggen dansen weer zo lustig.”

De kinderen gingen vroeg naar bed. Oom haalde zijn pijp niet te voorschijn. Hij zei, dat hijzelf ook maar naar bed wilde gaan, omdat hij wat moe was.

„De oude heer is niet in orde,” zei de boerin. „Hij heeft meer pijn dan hij wil laten merken.”

„Het komt allemaal door de schrik,” meende de boer. „Morgen zijn we allemaal weer oké.”

18. OOM WORDT ZIEK

„Hans, Ru, word eens wakker. Jullie oom is ziek.”

Leun was de tent binnengekomen en porde met zijn voet tegen de slaapzakken.

Hans kroop te voorschijn. „Hè, wat is er? Oom ziek? Is het dan erg?”

„Vader heeft gevraagd, of de dokter direct wil komen. Hij heeft zo'n pijn.”

Toen de jongens aangekleed waren, reed de auto van de dokter het erf al op. Hij bleef heel lang in de slaapkamer van oom en toen hij eruit kwam, stond zijn gezicht ernstig. Hij fluisterde met de boer en de boerin en ging naar de telefoon. De kinderen stonden bedremmeld bij elkaar. Ze durfden niets te vragen, maar

ze konden horen wat de dokter zei en daaruit begrepen ze, dat oom ernstig ziek was en naar het ziekenhuis in de dichtstbijzijnde stad vervoerd moest worden.

Nog geen halfuur later kwam de ziekenauto voor en oom vertrok zonder van de kinderen afscheid genomen te hebben. De meisjes huilden, toen de auto wegreed en Hans vroeg bedremmeld: „Zou oom niet beter kunnen worden?”

„Je oom wordt direct geopereerd. We zullen je moeder opbellen. Het is misschien het beste, dat ze hier komt, want jullie zitten hier als schaapjes zonder herder.”

Een herder met schapen! Dat beeld herinnerde Lot aan de Here Jezus. Nu kon je helemaal niets doen, maar bidden kon je altijd. Je kon vragen of de Here Jezus oom weer beter wilde maken. Mevrouw Van Weert kwam nog in de loop van de middag. Ze had de kleine Rob meegebracht. Moeder was erg geschrokken en belde onmiddellijk het ziekenhuis op om te horen, hoe het met de patiënt ging. Haar gezicht stond heel wat opgewekter, toen ze vertelde wat de zuster gezegd had. Oom had de operatie goed doorstaan en als er geen onverwachte dingen gebeurden, zou hij de operatie wel gauw te boven komen. Moeder mocht de volgende dag eens even bij hem komen kijken.

„En gaat u dan weer terug, moeder?”

„Nee, ik blijf bij jullie tot oom uit het ziekenhuis komt. We gaan dan weer met ons allen naar huis.”

Het was natuurlijk wel heerlijk, dat moeder nu bij hen bleef en Robje zorgde voor de nodige afleiding, maar nu merkten ze pas hoe ze aan oom gewend geraakt waren. Ze misten hem heel erg en Lot zei: „Oom gaat op den duur naar Argentinië terug en dan zullen we hem voorgoed missen. Wat zal dat naar zijn.”

„En ik moet jullie allemaal weer missen,” zuchtte Leun.

„Kom treurpieten,” zei moeder, „nu hebben we elkaar nog en als het goed blijft gaan met oom, mogen jullie de volgende dagen om de beurt mee. Ja, Leun ook, hoor. Je hoort er ook bij.”

Moeder kwam met de beste berichten terug, maar toen zij, de boer en de boerin diezelfde avond alleen waren, vertelde moe-

der: „De dokter heeft gezegd, dat het wèl goed gaat, maar dat het onderzoek aan het licht heeft gebracht, dat mijn broer een kalm leven moet leiden. Hij is van plan over een poos naar Argentinië te gaan, maar de dokter zou het veel beter voor hem vinden, als hij rustig bij ons bleef. Hij wordt dan verzorgd en heeft wat aanspraak.”

„Nu dan blijft hij,” zei de boer. „Het lijkt me geen straf voor hem als vrijgezel in uw gezin opgenomen te worden.”

Moeder keek bedroefd. „Dat is het hem juist,” zei ze. „Vanmiddag heb ik op dat blijven in Holland gezinspeeld, maar mijn broer gelooft, dat hij op den duur te veel voor ons zal zijn.”

„Dan moet u hem een aparte kamer geven,” zei de boerin.

„En dat kan nu juist niet. We hebben geen kamer over. Hij zou nooit alleen kunnen zijn.”

Oom Klaas knapte goed op. De kinderen gingen om beurten mee naar het ziekenhuis en kwamen met opgetogen verhalen thuis. Oom zat rechtop in de kussens en was weer helemaal de oude. Over het plan om in Holland te blijven, werd door hem niet meer gerept.

Zo verliep de veelbewogen vakantie toch nog prettig. Het weer bleef zonnig en de kinderen genoten veel van de buitenlucht.

Mevrouw Van Weert zag, dat de kinderen met de dag bruiner werden. Robje genoot ook van het buiten zijn. Zo had ooms plotselinge ziekte toch ook nog een goede kant.

19. HANS' GEHEIM. HET GROTE NIEUWS

„Zo, zo, is het leeszaaltje weer geopend?”

Mevrouw Van Weert stapte met Robje uit de bus en zag het vijftal in de berm van het gras liggen. Ze waren zo verdiept in hun boeken, dat ze niet op de bus hadden gelet.

„U zou toch pas een bus later komen, moeder,” zei Hans.

„Ja, maar ik breng een goed bericht mee. Overmorgen mag oom het ziekenhuis verlaten en er is nog heel wat in orde te brengen.”

Ru had Robje op zijn schouders genomen en in optocht ging het naar de boerderij.

„We gaan ons huis versieren, als oom thuiskomt,” zei Leun. „Oom komt niet meer naar de boerderij,” vertelde moeder. „Dat zou te omslachtig zijn. Oom, Robje en ik gaan in een auto van het ziekenhuis naar ons huis.”

„En wij dan?”

„Jullie peddelen morgen — net als de vorige keer — gezellig samen naar huis. Alleen ga je een dag eerder, maar dat zul je graag voor oom overhebben.”

Leun zuchtte diep en mevrouw Van Weert wist wel wat die zucht te betekenen had. Leun had zoveel gehad aan zijn vriendjes en vriendinnetjes.

Mevrouw Van Weert keek naar de kinderbijbel, die hij in zijn hand hield.

„Zou je dat boek graag willen hebben, Leun?”

„Ja, maar . . . nee . . . dat kan toch niet.”

„Houd het dan maar, Leun. Ik hoop, dat je het niet weg zult leggen, als je het uit hebt, maar dat je er vaak weer in zult lezen.”

Leun knikte. Hij wilde antwoorden, maar op dat ogenblik bleven Ru en Guusje staan.

„Mevrouw, wij kunnen nog niet naar huis. Vader en moeder komen pas een dag later en wij hebben geen sleutel.”

„Dan logeren jullie een nacht in de gouden Olifant. Ru kan in het bed van oom slapen en Lots bed is wel zo groot, dat Guusje erbij in kan.”

„O heerlijk, heerlijk!”

Opgetogen kwamen ze op de boerderij aan en beraamden de hele avond plannen. Ze zouden het huis versieren en fruit en bloemen bestellen voor oom Klaas.

's Avonds in de tent ging Ru rechtop zitten en zei: „Hans, slaap

je al? Hoeveel zouden we ieder geven aan die fruitmand? Is een rijksdaalder genoeg?"

„Och ja, natuurlijk jô.”

„Dat is vier rijksdaalders,” rekende Ru.

Het bleef even stil. Toen zei Hans: „Ik wil méér geven. Ik wil mijn hele spaarpot geven.”

„Maar waarom . . .,” begon Ru.

„Daarom, dat is mijn geheim.”

Ru zweeg. Ja, het was Hans' geheim, maar hij wist wel waaraan Hans moest denken. Hij schaamde zich natuurlijk nog altijd een beetje over dat leugentje over oom Klaas.

„Nou ja, jô, dat moet je ook zelf weten . . . Je oom is ook zo'n fijne vent.”

„Dat is hij,” zei Hans en toen Ru hem een paar minuten later iets vroeg, was hij al onder zeil.

„Adieu, wij moeten . . . elkander groeten . . .”

Na het luidruchtige afscheid van de boerderij was de tocht maar stilletjes verlopen. Ze traptten vlug door, want ze wilden bijtijds thuis zijn om slingers te maken en het huis te versieren.

Wat was vader blij, toen hij de kinderen weer thuis had! Toen hij hoorde, dat Lot en Ru die nacht zouden blijven, zei hij: „Goed zo! Het was erg stilletjes, hoor, de laatste tijd. Brengen jullie maar wat leven in de brouwertij.”

Nu daar zorgde het viertal wel voor. Vooral de meisjes. Die lagen 's avonds in bed zo lang te kwaken, dat vader ze moest waarschuwen.

En toen kwam oom thuis. In de versierde huiskamer achter de winkel liet hij zich in vaders stoel zakken.

„Tjonge, kinderen, ik dacht dat ik een hele piet was, maar die tocht heeft me moe gemaakt.”

Hij keek naar de bloemen en het fruit en had moeite zijn ontroering meester te worden. Toen moeder hem een glas melk aanreikte, zei ze half in scherts, half in ernst: „Het zal niet meevallen, broertje, weer helemaal alleen te zijn daar in Argentinië.”

„Dat zal het ook niet, zuster, en daarom heb ik toch maar besloten te blijven. Maar alleen wil ik niet op dat kleine tussenkamertje slapen voor de rest van mijn leven.”

„Daar ga ik slapen,” zei Hans.

„Nee, ik,” zei Lot. „Jij moet je huiswerk maken.”

Oom schudde het hoofd. „Ik heb een heel ander plan. We gaan het hele huis verbouwen.”

Vader keek hem verschrikt aan. „Het plan om mijn olifant wat te laten groeien, bestaat al lang. Maar de duitjes, kerel...”

„Daar praten we over, als die kleine potjes met de grote oren er niet bij zijn,” plaagde oom. „Maar het komt allemaal voor elkaar.”

„Oom blijft! Hoera... hoera! Oom gaat nooit meer weg!”

„Nooit is te veel gezegd, kinderen. Maar ik hoop nog lang bij jullie te blijven als het God belijft.”

Het werd een heerlijke dag, maar voor Hans was het dubbel

feest. Hij was nu ècht blij met oom. Hij had zijn les geleerd. Toen ze 's avonds naar bed gingen, zei Lot: „Moeder, er is nog iets fijns. Als we een groter huis krijgen, kan Leun ook wel eens komen logeren.”

Oom knikte. „Dat is dan een plan voor het volgende jaar,” zei hij. „Weer veertien dagen naar de boerderij en dan gaat Leun met ons mee.”

„Oom, u bent een schat,” zei Lot en kustte hem, dat het klapte. „Ik heb een gevoel, of ik eindelijk thuis ben gekomen,” zei oom. En dat was ook zo.

INHOUD

	Blz.
1. Op weg naar huis	7
2. In de gouden olifant	11
3. Er komt een brief. Nieuwe klanten . .	17
4. De lang verwachte dag	23
5. Hans speelt verstoppertje. Oom vertelt	28
6. Help . . . een slang	34
7. De biologieles	36
8. Aan het strand. Hans krijgt een schrik .	39
9. Hans heeft een ongelukje	45
10. Op ziekenbezoek	48
11. Het verhaal van mijnheer Van Zanten .	55
12. Oom heeft vakantieplannen	60
13. Het eerste avontuur	64
14. Op de boerderij	68
15. Het regent . . . het regent	75
16. Van een koe, die een egeltje was. Naar de stad	80
17. Een angstig avontuur	86
18. Oom wordt ziek	93
19. Hans' geheim. Het grote nieuws . . .	95